

SCENELIV

#03 – 2020

Dansk Skuespillerforbunds medlemsblad

TEMA:
Scenekunsten i samfundet

4	#LABORATORIET NÆSTEN ALENE I KØBENHAVN <i>Ikke mange scenekunstnere var i laboratoriet, på den måde de plejede, da landet var lukket på grund af coronavirus. Jeanett Albeck drog dog ud i Københavns gader med en fotograf udstyret med iPhonekamera for at lave den sidste af Teater Republiques coronamonologer.</i>	18	EFTER 11. MARTS 2020 <i>Kom med ind i maskinrummet i Dansk Skuespillerforbund og hør, hvad der skete efter 11. marts 2020, hvor Statsminister Mette Frederiksen trådte frem og lukkede Danmark. Både sekretariatschef Anna-Katrine Olsen og formand Benjamin Boe Rasmussen fik nyt at tænke på.</i>
6-13	TEMA: SCENEKUNSTEN I SAMFUNDET	22	BEFRIENDE GALSKAB <i>Kristján Ingimarsson er en ener i teaterlandskabet. Han arbejder med skuespillere og dansere, javel, men det er i samklang med cirkusfolk og gade-performere. Og med ekstra-ordinær ekspressiv koreografi.</i>
6	TEATRET MÅ IKKE BLIVE HARMLØST <i>Under prøverne på teaterudgaven af Svend Brinkmanns selvhjælpsbog ‘Stå fast’, møder vi skuespilleren Mads Rømer Brolin-Tani. Teatret skal ikke være harmløst, og det må meget gerne sparke igen mod samfundet.</i>	24	LETTERE AT FÅ UDGIVET TEATERSTYKKER <i>To nye små forlag er på banen med stor virketrang og lyst til at udgive ny dansk dramatik. Både Koppel-write og Rebel Drama er godt i gang og lukker forhåbentlig hullet efter forlaget Dansk Drama.</i>
10	EFTERLYSER MOD OG ANGREGSIVER <i>I tider hvor der er besparelser på kulturen, er det vigtigt at være en del af samfundsdebatten, mener teaterchef for Det Kongelige Teater Kasper Holten. Han vil arbejde for, at det, han kalder nationalteatrets “identitetskrise”, snart er forbi.</i>	26	SMADREMAND, GRÅD OG KULDE PÅ BROADWAY <i>Vejen til et godt resultat på teater-scenen kan være lang, og vejen hen til en fiasko endnu længere. Vi har nærlæst to bøger med anekdoter fra datidens Broadway og serverer de bedste i bladets historiske sektion.</i>
12	TEATER PÅ GADER OG STRÆDER <i>Flere af landets kommuner er ved at få øjnene op for, at teater er en form for velfærd. “Ligesom skole- og ældreområdet,” som Rabiha Azad-Ahmad, kulturrådmand i Aarhus Kommune, siger.</i>	28	BOG OM TEATERTEGNINGERNES BETYDNING <i>Gregers Dirckinck-Holmfeld og Claus Seidel har slået sig sammen om at lave en bog, der både giver eksempler på teatertegninger men også på teateranmeldelser.</i>
14	NÅR EN TYV STJÆLER DIN IDENTITET <i>Det sker stadig oftere, at skuespilleres identitet på nettet bliver stjålet. Det har Cyron Melville blandt andet været ude for på Instagram. Som skuespiller i en lignende situation, skal man selv sørge for at dokumentere svindlen og rette henvendelse til DSF, råder jurist Morten Lisby.</i>	29	APPLAUS: BJARNE G. NIELSEN (1949-2020) <i>“Da han døde, sagde hans niece, at det var som om H.C. Andersen først var død nu.” Sådan lyder det blandt andet i dette nummers Applaus om Bjarne G. Nielsen, hvor vi hylder en afdød kollega ved at fortælle livshistorien kort.</i>
16	KLASSIKEREN LIVA WEEL <i>I Scenelivs nye foto-serie om gamle dage, er vi nået til Liva Weel. Første del af 1900-tallets største kvindelige revy- og filmstjerne, hvis talent lyste stærkere end nogen andens. Glimtet i øjet på billederne dokumenterer det.</i>	30	HVAD LAVEDE DIN KOLLEGA UNDER CORONA? <i>Kig på opslagstavlen og se, hvad nogle af dine kolleger fik tiden til at gå med i marts og april. Her er blot seks eksempler blandt de mange fantastiske initiativer i en presset tid.</i>

83

2

Tilbage fra påskeferien, til samme Corona-hverdag som før 🥰🥰 Vi har vist brug for et skud positivitet! Heldigvis minder @sandra_lindquist os om, at det går den rigtige vej! 🌈

FØDSELSDAGE			
→	LINA FRANKE HEDEGAARD, 60 år	22. juni	
→	ASGER REHER, 70 år	24. juni	
→	TROELS KOLD, 70 år	27. juni	
→	LONE LAU, 70 år	28. juni	
→	LOUISE FRIBO, 50 år	3. juli	
→	LAI YDE HOLGAARD, 50 år	9. juli	
→	PAUL HÜTTEL, 85 år	13. juli	
→	THERESE GLAHN, 50 år	14. juli	
→	FRANK THIEL, 50 år	24. juli	
→	ANNE FLETTING, 60 år	25. juli	
→	CARL CHRISTIAN RASMUSSEN, 75 år	25. juli	
→	DAVID ERIK WIGAND ROUSING, 50 år	26. juli	
→	NIKOLAJ COSTER-WALDAU, 50 år	27. juli	
→	KLAUS PAGH, 85 år	29. juli	
→	TOVE-ULLA KIERATZ, 85 år	2. august	
→	BIRGITTE BANK-MIKKELSEN, 70 år	6. august	
→	MARIANNE TØNSBERG, 75 år	8. august	
→	TOM MCEWAN, 80 år	9. august	
→	MARIA STENZ, 80 år	16. august	
→	CLAUS FLYGARE, 75 år	20. august	
→	KIRSTEN BUHL MØLLER, 75 år	26. august	
→	STEEN STIG LOMMER, 60 år	26. august	
→	ANNE KURTZWEIL, 60 år	29. august	
→	BENT NORMANN ANDERSEN, 60 år	1. september	

SCENELIV udgives af Dansk Skuespillerforbund og udkommer 6 gange årligt.

Oplag: 2.700 eks. – Abonnement: 425 kr. årligt

Dansk Skuespillerforbund
Tagensvej 85, 3. sal
2200 København N
Telefon: 33 24 22 00
Mandag-fredag 9-12 og 13-15
dsf@skuespillerforbundet.dk
www.skuespillerforbundet.dk

Artikler, læserbreve og lign. sendes til:
jwj@skuespillerforbundet.dk

Redaktion: Jacob Wendt Jensen (redaktør)
Benjamin Boe Rasmussen (ansvarshavende)

Annoncer sendes til: Jette Rydder,
jr@skuespillerforbundet.dk

Forsidefoto: Lærke Posselt
Grafisk design: Spine Studio
Tryk: KLS PurePrint

(Debatindlæg, anmeldelser, mindeord osv. må maks. fylde 2800 anslag inkl. mellemrum)

ANNONCEPRISER OG FORMATER (B × H)
Helside (215 × 280 + beskæring) 10.000 kr.
Bagsiden (215 × 220 + beskæring) 10.000 kr.
1/2 side (196 × 124) 5.500 kr.
1/3 side – horisontal (62 × 254) 4.000 kr.
1/3 side – vertikal (196 × 81) 3.000 kr.
Visitkort (95,5 × 60) 700 kr.
Små medlemsannoncer (95,5 × 60 mm – 400 anslag inkl. mellemrum): 350 kr.

Annoncemateriale skal afleveres i pdf-format. Alle priser tillægges moms.

Særlige annonceønsker: Kontakt Jette Rydder tlf. 33 24 22 00

Næste nr. af Sceneliv udkommer 28. august

FSC
www.fsc.org
MIX
Papir fra ansvarlige kilder
FSC® C022933

CertiPUR
SILVER
PurePrint® by KLS
Produced 100% responsibly
at KLS, Tønder, DK

Klima-Neutral
TRYKSAG
No. 001

Af Benjamin Boe Rasmusen

Kære venner

Mens I sidder og læser lederen her, skal I være opmærksomme på, at den er skrevet midt i maj.

For mig føles det lige nu lidt som at være med i en film, hvor jeg skal skrive om fremtiden, og når vi når derhen, skal vi se om det hele passer.

Eller måske er det mere som at udfylde en tipskupon, som man gjorde det i gamle dage med Tipslørdag: Leeds-Wolverhampton, et 1-tal ... For lige nu er det svært at se bare nogle få dage ud i fremtiden. Verden er ikke længere den samme – og alt det på grund af en eller anden elendig kok, der glemte at koge en flagermus i Kina. Eller hvad der nu skete.

Nå, men mens disse linjer skrives, er vi fra forbundets side i dialog med Kulturministeriet. Det drejer sig om en lempelse af retningslinjerne for genåbningens 3. fase, som jo ifølge planen indbefatter kulturlivet. Så mens disse linjer læses, håber jeg, at der igen er nogle af jer medlemmer, der går til prøver på forestillinger og er ude at filme. At tandhjulene så småt er begyndt at dreje igen.

Jeg vil ikke skrive en masse her om coronavirus og politik, for det er bladet allerede fyldt med. Jeg vil hellere koncentrere mig om jer medlemmer. Vi hungre jo alle efter at komme i gang igen, men samtidig er vi også usikre på, hvordan vi skal forholde os til netop det: at komme i gang.

For hvad med smitterisiko, smittetryk og sundhedsmyndighedernes retningslinjer? Hvordan fanden forholder vi os til at give et knus, når vi filmer, og hvordan

kysser vi og slås på scenen? Hvordan kan vi i det hele taget være til stede i et prøverum sammen? Jeg håber inderligt på, at vi har fundet løsninger, der er både sikre og mulige at overholde, når bladet her lander i postkasserne.

Og hvis jeg skal sige noget som helst pænt om hele det her coronalort, så er det måske, at vi har fået et tættere samarbejde med Dansk Teater og Producentforeningen på trods af, at nogle af arbejdsgiverne har været svære at danse med under nedlukningen. Men på organisationsplan er vi i hvert fald i sync, når det kommer til de udfordringer, der er i forbindelse med genoptagelsen af arbejdet.

Vi bakker alle op om, at vi skal gå på arbejde, men vi er også enige om, at det skal foregå forsvarligt, og at det er arbejdsgiverens ansvar at skabe rammerne. Så skal vi andre nok tage ja-hatten på – den hat får vi nok alle sammen brug for i den kommende tid. Der er nemlig ingen tvivl om, at vi skal vænne os til nye måder at arbejde på og være sammen med publikum på.

Vi skal også være opmærksomme på nye opfindsomme tiltag fra nogle arbejdsgiveres side såsom særlige coronakontrakter og mærkelige force majeure-tiltag, som ikke nødvendigvis er rimelige eller meningsfulde. Det er klart, at når der er så meget uvished, kan der også nemt opstå nogle uhensigtsmæssige panikløsninger.

Også derfor er det vigtigt, at vi fastholder et stærkt organisatorisk samarbejde mellem os og arbejdsgiverorganisationerne, så vi i fællesskab kan holde styr på tropperne og finde løsninger som alle kan se sig selv i – og skabe en tryk og produktiv hverdag for alle.

Til dem af jer, som er ulykkelige over IKKE at skulle bekymre sig om coronasmitte lige nu, fordi I ikke har et arbejde eller har mistet det arbejde, som I skulle have lavet nu: kæmpe varme kram og tanker til jer. Vi knokler for at få hjulene i gang, så I forhåbentlig får mulighed for at indhente lidt af det tabte snarest muligt.

I læsende stund skulle vi også have haft vores generalforsamling og fest i forbundet. De er desværre også ramt af corona, så vi ses først til sensommer. Men jeg glæder mig usigeligt til at møde jer igen på en absolut analog måde. ●

DANS OG SYNG MENS VERDEN GÅR UNDER

Af Louise Kidde Sauntved

Kreativiteten har boblet under coronakrisen. Salene er lukkede, men teatret finder en vej. Blandt andet i form af Østerbro Teaters coronamonologer, hvor en række skuespillere har opført korte, nyskrevne tekster i små film. De fleste helt alene, isoleret i deres respektive lejligheder, men ikke **Jeanett Albeck**, for hendes tekst af **Suzanne Brøgger** krævede luft og store armbevægelser.

Solen er først lige ved at finde vej op på himlen. Det er søndag morgen, og gaderne er øde. Kun en enkelt ung mand sniger sig ned mod metrotrappen på Gl. Strand, måske på vej hjem fra en forbudt fest?

Men foran Christiansborg sker der noget. En kvinde i højhælede hvide støvler danser over pladsen, iført hvid tricot med glitrende sten, der leder tanker hen på kunstskejte-løb. Og fuglemaske. Det er Jeanett Albeck, der er i fuld gang med optagelserne til den allersidste i rækken af coronamonologerne. Hun og Freya Sif Hestnes, der er med som iPhone-fotograf, har allerede været på arbejde i næsten en time, selvom klokken kun lige er blevet seks.

Med øvede danseben kravler Jeanett Albeck op på en af de runde sten, der omkranser pladsen.

“Kig på solen. Kig på solen,” lyder det fra Freya Sif Hestnes, og fuglen løfter blikket. Stolt. Sejrssikkert. Kysset af de første solstråler. Pandemien har hærget. Dyrene har overtaget byen.

“Hvordan ser det ud? Ser det fjollet ud?” spørger Jeanett Albeck. “Jeg vil gerne have, at fuglen er sej!”

Hyldest til naturen

Jeanett Albecks coronamonolog har tekst af Suzanne Brøgger, der sendte fire sider med ordene: “Du bruger det bare, som du vil.” Det blev til en sangtekst fuld af stærke billeder: “Uddøde ulvearter og sabelkatte indtager byen,” mens “havet overskyller byen og huse styrter sammen med ild-sprudlende kraft.”

“Hendes fulde tekst indeholder flere lag og tematikker, men hvis jeg skulle have haft det hele med, var sangen blevet ti minutter lang. Så jeg valgte det ud, som jeg syntes var mest powerfuldt og som ramte mig selv mest lige nu. Og det var alt det med naturens genkomst, at dyrene overtager. Alting falder fra hinanden og civilisationen smelter, men naturen skal nok overleve vores mere eller mindre mislykkede forsøg på at gøre alle mulige ting i denne her verden. Det er der en kæmpestor skønhed i. Og jeg elsker hendes billeder på det.”

Derfor valgte Jeanett Albeck også at optage udenfor, modsat de fleste coronamonologer, der foregår hjemme i den klaustrofobiske isolation.

“Der var noget fabelagtigt over hendes ord og hendes tekst, som jeg syntes var

sjovt at forstærke. Det er ikke en klaustrofobisk sang. Det er faktisk en frihedssang på et eller andet plan.”

Plads til impulser

“Kan man tillade sig at danse og synge, mens verden går under? Hvis ikke nu hvornår så?”

Suzanne Brøgger stiller spørgsmål i teksten. Hun kommer ikke med svar. Derfor har Jeanett Albeck og Freya Sif Hestnes heller ikke planlagt morgens optagelser i mindste detalje. De har udvalgt steder, billeder, muligheder. Stemninger og følelser. Og så tager de den derfra. Også selvom det betyder et hurtigt stop på en øde vej, hvor Jeanett Albeck bare lige må danse i morgenlyset. Eller nærkontakt med en gammel digter.

“Man kunne også lige danse foran Det Kongelige Teater,” siger Freya Sif Hestnes, da de runder hjørnet ved Kongens Nytorv på vej mod næste planlagte stop i Nyhavn.

Jeanett Albeck fanger ideen i luften:

“Det har jeg også tænkt på. Skulle man lige...” “Kravle op til Holberg?” “JA! Vi stopper lige...”

Resolut slynger hun den lille røde Citroën til kantstenen, hopper ud og kravler op på siden af statuen.

Hun kigger på Holberg, der bevarer sit stenansigt, mens en enlig forbipasserende glori på det sære syn: fugleprinsessen og den gamle digter.

“Jeg lugter af gammel Holberg,” siger Jeanett Albeck med et grin, da hun er kommet ned igen. Hun sniffer prøvende til dragtens ene hvide ærme. “Åh nej. Måske er det duelort. Man kan heldigvis ikke se noget. Det lugter bare.”

Show og alvor

I Nyhavn skal fuglen på sightseeing. En indkøbt øl venter i sin brune papirpose. Selfiestangen bliver fundet frem. Fuglen poserer. Hoftene frem, skulderen ud og op. Ned i squat. Ned at ligge på brostenene foran legendariske Hong Kong, inden fuglen slår sig ned på kajkanten.

“Er det fint, jeg sidder sådan her og kigger ud over vandet? Den må også gerne være lidt eftertænksom,” siger Jeanett Albeck, mens hun kæmper med at finde ud af, hvordan man egentlig drikker en øl, når man har fuglemaske på.

Der er show og dans og sang i Jeanett Albecks coronamonolog. Men der er også alvor.

“Suzanne Brøgger er mesteren i at vende tingene på hovedet og spørge på en – vil nogen måske sige – provokerende måde. Og det elsker jeg. Jeg har lavet et danse-nummer, men man skal bare ikke glemme, at hele verden brænder, og at rigtigt mange mennesker, inklusive mig selv på nogle punkter, er ramt af det her. Det har jeg haft mange overvejelser omkring, da jeg skar teksten. For det handler om mere end “bare” en forestilling. Og det kræver fintfølelse. Samtidig er det meget opbyggeligt: Lad os være til stede lige nu. Lad os synge og danse, mens vi stadig er her.”

På Rådhuspladsen crooner Jeanett Albeck for pladsens duer, inden turen går til H.C. Ørstedsparken, hvor fuglen dukker op i søens skræppekant i en storm af fjer, inden den kravler op i et træ, fjernt fra den øde by, tæt på naturen. Jeanett Albecks dansedragt er ikke længere så skinnende hvid, som da hun startede. Byens regnvand og snavs har blandet sig med parkens mudder.

Om lidt bliver plænerne igen fyldt med liv og latter. Men lige nu er her stadig stille. ●

Jeanett Albeck

Sanger, komponist og skuespiller. Medlem af kunstnerkollektivet Sort Samvittighed, hvor hun blandt andet er ansvarlig for musikken, ligesom hun også har skabt musik til en række teaterforestillinger i andre sammenhænge. Udgav tidligere musik under navnet Oharasound, men bruger nu sit eget navn. Sidste år gik hun solo på scenen i ‘Brøgger’, hvor hun også fortolkede tekster af Suzanne Brøgger.

Da Danmark lukkede ned besluttede Østerbro Teater at åbne de digitale kanaler til publikum i form af et virtuelt teater, hvor en række forfattere, dramatikere og lyrikere blev bedt om at skrive hver sin korte monolog, der reflekterede coronakrisen og det drama, alle pludselig stod i. Hver tekst blev fortolket af en skuespiller, der selv stod for at indspille deres monolog på smartphone eller tablet.

Når teatret vil sige samfundet noget

Af Michael Müller

Teaterdirektører og politikere forsøger med større og mindre held at presse scenekunsten ind i den offentlige debat og ind i vores alles bevidsthed. Måske er den stærkeste stemme de mennesker, der står på scenen og taler direkte ind i det moderne menneskes problemstillinger. Indimellem må klassikerne vige pladsen for det samfundspolitiske teater, hvilket Sceneliv mødte instruktøren **Kamilla Wargo Brekling** og skuespilleren **Mads Rømer Brolin-Tani** til en snak om i Skuespilhuset.

Prøverne til genopsætningen af Det Kongelige Teaters ‘Stå fast’ er i fuld gang denne eftermiddag i Skuespilhuset. I et enkelt lysspot og midt i den enkle, nøgne scenografi på Lille Scene står skuespilleren Mads Rømer Brolin-Tani. Ved siden af ham ligger en sort stol, smidt hen ad gulvet. Skal han rejse den op eller lade den ligge? Er det hans ansvar eller er det ikke? Forestillingens instruktør Kamilla Wargo Brekling følger intenst, hvordan han lægger vægten på ordene og hvordan han fægter med sine arme. Hun afbryder scenen og foreslår, at han siger en bestemt replik ganske lavt, så publikum lytter efter. Jo længere vi kommer frem i scenen, jo mere handler det ikke længere om den sorte stol. Problemstillingen bliver større. Hvem har i virkeligheden ansvaret for at få rejst stolen op. Den enkelte eller samfundet? Mig eller dig?

Scenen er én af en række i ‘Stå fast’, baseret på Svend Brinkmanns succesfulde “selvhjælpsbøger”, der overordnet handler om, at vi skal sige fra, sige nej og finde tilbage til nogle grundlæggende, eksistentielle værdier i vores tilværelse. Med dette afsæt forsøger forestillingen at kigge ind i det moderne menneske og vores udfordringer i dagens samfund. Et direkte udsnit af mennesket i verden lige nu.

Stykkets tekstforfatter og instruktør, Kamilla Wargo Brekling, forklarer i det ene hjørne af Skuespilhusets foyer:

“Svend Brinkmann taler om, at vi mennesker er blevet så utrolig lyststyrede. Det skal hele tiden føles godt, smage godt. Han taler om, at vi skal og må lære at styre vores lyst, og det er sgu svært i dag, når man ikke kan gå to meter på gaden, uden at man får

stukket en softice i hovedet eller noget andet vildt. Vi skal turde rumme, at der ikke skal ske noget hele tiden – vi skal turde rumme noget mere intethed – og derfor forestillingen med, at vi slukker vores telefon, vi siger til publikum, at vi ved, at det bliver hårdt, men vi gør det sammen, og så må vi se, om vi kommer igennem det.”

En hjemløs er søgt ind i Skuespilhusets foyer for at få varmen. Wargo Brekling fortsætter:

“Hvis jeg var hjemløs, ville jeg også søge herind. Det er et smukt og behageligt rum,” siger hun midt i en anden sætning, og fortsætter med at fortælle om sit arbejde med ‘Stå fast’, som foruden Mads Rømer Brolin-Tani har Stine Schrøder Jensen og Maria Rich på rollelisten. Tilsammen arbejder de sig gennem en håndfuld samfundsdilemmaer for det enkelte individ og undersøger de påstande, Svend Brinkmann har om det moderne menneske.

Man tænker anderledes

I modsætning til det klassiske teater, er ‘Stå fast’ et eksempel på en forestilling, der griber konkret fat om virkeligheden uden for Skuespilhusets mure. En forestilling, der vil sige sit publikum noget, sige samfundet noget.

Mads Rømer Brolin-Tani (f. 1978) har haft sin gang i Skuespilhuset i flere sæsoner, blandt andet på Store Scene, hvor han har spillet med i ‘Ødipus og Antigone’, ‘Højskolesangbogen’ og ‘Helligtrekongersaften eller Hvad I vil’. Klassikere i moderne opsætninger men langt fra virkeligheden. Langt fra det politiske samfundsteater.

“Det har været et helt andet forløb at arbejde med det her stykke modsat en

Mads Rømer Brolin-Tani.
Foto: Lærke Posselt

Kamilla Wargo Brekling.
Foto: Lærke Posselt

“Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at vi skuespillere spiller og taler direkte ind i det aktuelle samfund. Der var engang én, som sagde, at politisk teater sjældent er godt, men alt godt teater er politisk, og det tror jeg på.”

klassisk forestilling. Til at begynde med var der ikke noget manuskript, så jeg læste alle Svend Brinkmanns bøger, og jeg begyndte at følge ham på Facebook og lyttede til ham på P1 for at komme helt ind i hans univers. Hvad var det, han ville sige os? Han kom også forbi teatret og gav os et langt foredrag. Gennem hele forløbet diskuterede vi meget frem og tilbage. Vi diskuterede problemstillinger i Svend Brinkmanns bøger, og hvad vi syntes, der var og er det moralske i verden. Hvad er det gode? Og hvordan skal man agere i verden? Derudfra kom vi frem til nogle temaer og konkrete ting i samfundet, vi gerne ville undersøge. Og vi endte med et manuskript, som vi i fællesskab improviserede os frem til: en kaskade af dynamiske scener med afsæt i virkeligheden,” siger Mads Rømer Brolin-Tani, der har mærket en tydelig forskel i arbejdet med ‘Stå fast’ sammenlignet med en klassisk forestilling.

“Man tænker anderledes, end hvis man arbejder med en historisk karakter, der går 100-200 år tilbage. Hvis man spiller ‘Hamlet’, så er der hundredevis af mennesker, der har spillet ens rolle før én selv – man skal altså finde sin egen, personlige måde at tolke ‘Hamlet’ på – men når det gælder noget aktuelt, virkeligt i vores

samfund, mærker jeg, at man er længere væk fra selve skuespilleren, karakteren og mere orienteret mod stoffet og dén forestilling, man er i gang med at skabe,” siger han.

Et blik på det moderne menneske

Efter at have prøvet scenen med stolen igennem et par gange, sætter Mads Rømer Brolin-Tani og Kamilla Wargo Brekling sig på et par stole på den forreste publikumsrække. Begge sidder de med hvert deres manuskript og gør hver især nogle notater og rettelser. Kamilla Wargo Brekling har placeret sine briller i håret, kigger ned i sit krøllede manuskript, mens hun tænker højt om den næste scene, hvor Mads Rømer Brolin-Tani skal gå mere eller mindre fysisk amok. Indimellem er der stille, de tænker, og kort efter diskuteres de virkeligheden, dens problemstillinger og udfordringer.

Og det er netop i virkeligheden, at Kamilla Wargo Brekling ønsker at placere sine skuespillere. Midt i et bål, der brænder. Hun anerkender, at de klassiske stykker er vigtige, men hendes opgave er at sige noget aktuelt til sit publikum. Være en stemme eller et spejl af livet uden for scenen. Hun tager fat i livet her og nu, arbejder med det moderne, civiliserede

menneske og dets problemstillinger. Blandt andet fordi hun selv indimellem kan have svært ved at forstå verden.

“Alle mine forestillinger handler om nutiden – om os moderne mennesker. Jeg har altid et tema, som jeg arbejder med. Eksempelvis identitet, alderdom, krop, mad, natur, kærlighed, død. Jeg vil tale til publikum. Direkte. Vi mennesker har så meget mere til fælles, end vi går og tror – vores livsdramaturgi er den samme. Vi lever i det samme samfund med de samme krav, de samme fjernsynskanaler, ser det samme på Netflix. Så jeg lever i virkeligheden af at sige mine tanker højt og sætte almindeligheder på spidsen, overdrive og forstørre, så vi kan genkende os selv, og hvordan det er, og måske reflektere lidt over, hvorfor vi gør, som vi gør. Det, jeg forsøger med ‘Stå fast’-forestillingen, er at tage virkeligheden og virkelighedens dilemmaer og problemer og putte dem ind på scenen. Virkeligheden bliver scenen og scenerummet – som en transformation af virkeligheden fra gadeplan og ind på scenen. Pludselig bliver virkeligheden en abstraktion, som illustrerer virkeligheden. Svend Brinkmann udfordrer os med sine bøger og ideer, og det er dem, vi spiller op ad,” siger Kamilla Wargo Brekling, der er autodidakt instruktør og har markeret sig med en række anmelderroste teater- og danseforestillinger, blandt andet i 2007, hvor hun modtog en Reumert som årets instruktør for forestillingen ‘Om et øjeblik’ på Betty Nansen Teatrets Edison.

Må ikke blive harmløst

Ofte hører man i teatrets verden, at der ikke må være en morale eller et påduttet budskab. Skuespillerne går på scenen, leverer deres replikker, deres historier, og enten forplanter de sig i publikum eller også forsvinder de ud i det uvisse. At man skal have noget konkret og bevidst ud af en forestilling, er ikke en mulighed.

Men når det gælder det samfundspolitiske teater, er det mere naturligt at læse et budskab ud af den aktuelle tekst. Det handler ikke om at komme med et facit, det rigtige svar til publikum, for spørgsmålet er, om det overhovedet findes. Det handler om at undersøge nogle påstande i samfundet på scenen. Som for eksempel i ‘Stå fast,’ hvor et af temaerne er, om vi mennesker kan stå fast? Hvordan stykket konkret skulle spilles, var knap så afgørende. Vigtigere var det, hvad skuespillerne ville sige med stykket.

“Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at vi skuespillere spiller og taler direkte ind i det aktuelle samfund. Der var engang én, som sagde, at politisk teater sjældent er godt, men alt godt teater er politisk, og det tror jeg på. Hvis man skal lave godt teater,

er det politisk på en eller anden måde. ‘Hamlet’ er også politisk. Og som skuespiller har man et rum til at stille sig op og i princippet sige, hvad man vil, hvilket er vigtigt. Man skal bare huske, at der følger et ansvar med, når der sidder 200 eller 600 mennesker og ser det hver aften. Vi har et ansvar for, at det ikke bare bliver underholdning, Det er fint med et grin eller en kærlighedshistorie, men vi skal også tage fat i, hvad der foregår ude i samfundet, vende det på hovedet og stille spørgsmålstejn. Vi skal ruske op i samfundet så meget, som vi kan. På den måde kan teatret blive en stemme i samfundet. Teatret skal bide fra sig. Når jeg selv går i teatret, vil jeg gerne konfronteres og ruskes i. På samme måde ønsker jeg at udfordre mit eget publikum. Teatret må aldrig blive harmløst. Der findes så meget underholdning, der er harmløst, så det må teatret for guds skyld ikke blive,” siger Mads Rømer Brolin-Tani.

En bekæmpelse af fremmedgjortheden

Kamilla Wargo Brekling sidder og tripper lidt på stolen i Skuespilhusets foyer. Pausen er ved at være forbi. Om lidt skal hun ind til den næste prøve på Lille Scene. Hun kigger ud over vandet, suger de sidste solstråler til sig, mens jeg spørger hende, om hun tror, at det overhovedet batter noget, at teatret prøver at være politisk. Hun bliver ved med at kigge på vandet, fortæller, at hun indimellem kan tvivle på, om hendes forestillinger rykker så meget som én meter. Uanset om det har handlet om naturen, døden eller det moderne menneske. Hvilken forskel har de så gjort?

“Jeg laver teater, fordi jeg ikke kan lade være! Når det er sagt, er det vigtigt, at vi som teater sparker igen til samfundet. For mig at se er dette livsnødvendigt. Jeg laver faktisk politisk teater, råber op om vores forhold og alle mulige samfundsproblemer. Jeg sætter spørgsmålstejn ved alt det, vi tager for givet. Udstiller os. Måske alene for at bekæmpe fremmedgjortheden. Og al kunst og kultur er til for, at vi mennesker kan spejle os, blive klogere på hvem vi er, og hvad vi går og roder med. Sandheden er, at vi lever meget ensomt. Derfor har vi brug for at møde verden og virkeligheden i et fællesskab i teatret. Det er en måde at ånde på.

Alting i samfundet er blevet så stramt og spartansk, og i virkeligheden har vi brug for ventiler, og dét kan teatret tilbyde os,” siger Kamilla Wargo Brekling og banker sin venstre hånd ned i bordet.

Hun siger “punktum” lidt højere end ordene forinden og går tilbage til Lille Scene. ●

Mads Rømer Brolin-Tani. Foto: Lærke Posselt

Kamilla Wargo Brekling. Foto: Lærke Posselt

Vi skal være mere modige og offensive

Af Michael Müller

Som landets nationalscene har Det Kongelige Teater muligheden for at være en markant stemme i det offentlige rum. Muligheden for at sætte et aftryk i samfundet og i danskerne og vise, hvilken betydning scenekunsten kan have for hver enkelt borger. Spørgsmålet er, hvordan teatret udnytter denne mulighed.

Disse år, hvor teatrene er pålagt betydelige besparelser på grund af det omdiskuterede og udskældte omprioriteringsbidrag, er opgaven for at manifestere teatrenes og scenekunstens betydning en stor udfordring. Men måske er det netop i denne tid, at teatrene skal tage opgaven på sig og vise samfundet, hvor afgørende et rigt teater- og kulturliv er for vores land og udvikling.

Naturligt er det at lade pege pilen pege på Det Kongelige Teater, hvis årlige bevillinger er skrumpet med 17 procent siden 2009. Nok er antallet af solgte billetter, især i Skuespilhuset, steget de seneste år, men alligevel er det sjældent, at Det Kongelige Teater som én samlende stemme for dansk scenekunst sætter en dagsorden og får talt teatret op i offentligheden.

Teaterchef for Det Kongelige Teater, Kasper Holten, peger selv på, at nationalscenen i længere tid har vadet rundt i en form for identitetskrise. Dels på grund af besparelserne. Dels fordi teatret ikke længere har legitimitet på sit publikum i takt med, at antallet af andre oplevelser, herunder rejser, restaurantbesøg og streaming af film og tv-serie i en lind strøm, også trækker på deres opmærksomhed.

Et modsvar til streaming

“Der er ikke længere mange, som automatisk elsker Det Kongelige Teater, blot fordi vi er en del af samfundets dannelsesfundament. I dag skal vi selv ud og gøre os fortjente til vores legitimitet. I den situation er det vigtigt, at Det Kongelige Teater bliver en mere markant spiller i de kommende år. Jeg tror på, at der er en kolossal appetit på det, vi laver. Jo mere digitalt rastløse, vi alle sammen bliver, jo mere vi får alt på vores skærme, jo mere bliver der indimellem et behov for at slukke dem og gå ud og opleve noget live. Jeg tror, kun behovet for live-oplevelser vil vokse i de kommende år. Der er et tydeligt behov for, at vi styrker scenekunsten og de kunstneriske oplevelser som et modsvar, et alternativ, til streaming, til algoritmerne, til alle de digitale tilbud,” siger Kasper Holten.

Et af nationalscenens ambitioner for de kommende sæsoner er, at man vil spille flere forestillinger på de store scener og i et stort format. Det vil kræve større effektivitet på de indre linjer. Derudover vil man gerne indgå samarbejder med for eksempel skoler, kommuner og institutioner for at give flere mennesker, heriblandt de unge, adgang til teatret. Et dannelsesprojekt.

Spørgsmålet er, hvordan Det Kongelige Teater konkret vil manifestere sin rolle i samfundsdebatten.

Kasper Holten.
Foto: Camilla Winther

For defensive

“Jeg tror, at vi skal være en del af samfundsdebatten, men ikke nødvendigvis på en partipolitisk måde. Teater, opera og ballet er ikke nødvendigvis egnet til at løbe med en hurtig dagsorden. Det Kongelige Teater skal ikke mene noget om alle mulige partipolitiske spørgsmål, det skal man passe på med, og det er ikke vores rolle. Det er ikke dén måde, vi skal tale ind i samfundet på. Men jeg tror, hele teaterbranchen, herunder Det Kongelige Teater, har været for defensive. Når vi har diskuteret kulturpolitik, har vi været bange for, at nogle ville skære os væk, fordi meningsmålinger ville sige, at folk hellere ville have hofteoperationer frem for at komme i teatret. Men sådan hænger verden jo ikke sammen. Det valg kan man ikke tage. Vi mennesker lever ikke kun for at overleve, og dér kan teatret give mennesker en livskvalitet, dybde og kvalitet,” siger Kasper Holten.

I 2019 lavede Ugebrevet Mandag Morgen en rapport om, hvad kultur betyder for danskerne, og her mente 63 procent, at “kulturoplevelser er med til at sætte fokus på vigtige emner i den offentlige debat.” Rapporten viste også, at et flertal af danskerne ønsker sig et rigt kulturliv, hvilket går imod klichéen om, at ingen danskere eller politikere interesserer sig for teater og kultur.

Fremtid med selvtillid

“Vi har hængt fast i at tale om, hvordan det hele var bedre i gamle dage, og hvor ondt det gør, når vi bliver skåret økonomisk. Vi skal selvfølgelig tale med politikerne om ressourcerne, hvad jeg bruger meget tid på, men hvis denne samtale ikke bliver suppleret med, hvor fantastisk teatret er, og hvorfor vi tror på, at teatret har en betydning og kan bidrage til samfundet, bliver det en meget kedelig diskussion, der på sigt kan slå støtten og os selv ihjel. På dét punkt skal teaterbranchen tage sig lidt sammen og tale om, hvad det er, vi kan tilbyde. Det handler om at turde italesætte, at kunsten spiller en rolle og hvad kunsten kan bidrage med i samfundet. Når der er relevante debatter inden for kunsten, skal vi gå ind i dem med selvtillid og sige, hvad det er for nogle opgaver, som kunsten kan være med til at løfte. Vi skal være mere modige og offensive,” siger Kasper Holten. ●

Der mangler politisk vægtning

Benjamin Boe Rasmussen, formand for Dansk Skuespillerforbund, efterlyser en ny stolthed i forhold til, at teatret er spændende og vigtigt. Man skal ikke gå i teatret, fordi det er i krise. Det har det altid været. Han siger:

“Scenekunst kan skabe et fællesskab og en perspektivering af vores liv, hvor vi bliver hevet ud af hamsterhjulet. Alene dét budskab er sindssygt vigtigt og et alibi for, at vi skal kæmpe for teatrene. Hvad handler vores liv om? Det handler ikke om at genere penge. Vi mennesker er her til låns, og derfor skal livet også give mening, mens vi er her. Og dén mening kan scenekunsten være med til at give. Vi har jo brug for at få vores liv sat i perspektiv, ellers er livet meningsløst. Det handler ikke kun om at tjene penge. Som en del af det politiske landskab synes jeg, at kunsten og kulturen bliver mindre og mindre prioriteret. Jeg er med på, at velfærd, bekæmpelse af terrorisme og folkesundhed er vigtige ting, men pointen er, at man ikke skal gradbøje, hvilket område der er vigtigst. Derved bliver vores kulturformidling presset, hvilket betyder, at teatrene skal kæmpe for at overleve samtidig med, at de skal kæmpe for scenekunsten.

Jeg synes, der mangler en politisk vægtning. Når det er sagt, er det også vores egen grundfortælling, der kan blive bedre. Vi snakker hele tiden om, at scenekunsten er i krise, hvad den altid har været. Men faktum er, at der i disse år bliver solgt flere billetter til scenekunst end nogensinde før i Danmarkshistorien. Så behovet for scenekunsten er til stede. Men branchen skal blive bedre til at kommunikere denne fortælling. Skabe en stærkere samlingskraft. Vi skal holde op med at fortælle, at det er synd for os, at vi er i krise. Hvis jeg skal overbevise min mor om, at hun skal gå i teatret, skal hun ikke gå i teatret, fordi det er synd for teatrene, men fordi det er spændende og vigtigt. I branchen skal vi italesætte sig selv som en nødvendighed i samfundet.”

Scenekunst er også velfærd

Af Michael Müller

Scenekunsten står sjældent øverst på prioriteringslisten, når de enkelte kommuner skal lande årets budgetforlig. Men hvordan kan kommunerne være med til at løfte scenekunsten og gøre den betydningsfuld for hver enkelt borger? I Aarhus og Helsingør har man et bud.

Mange kommuner vil gerne slå sig op på et levende og rigt kulturliv med musik, kunst og teater for alle aldersgrupper. Kigger man til gengæld på bundlinjen, stemmer de kommunale budgetter sjældent overens med politikernes tanker og visioner, når det gælder kulturlivet, herunder scenekunsten.

Teatrene rundt omkring i kommunerne får selvfølgelig økonomisk støtte, ofte i form af driftstilskud, men sjældent rækker pengene til at udvide et ensemble eller øge antallet af forestillinger. Så spørgsmålet er, hvad kommunerne konkret gør for at fremme teatrene og scenekunsten for at give dem en markant stemme i samfundet?

I Aarhus Kommune har man en række teatre som Aarhus Teater, Teatret Svalegangen og Gruppe 38. Ofte sker det, at disse teatre rykker deres forestillinger ud i byrummet, ud til borgerne, og netop denne slags initiativer er vigtige, hvis scenekunsten skal involvere sig i samfundet.

Teatret skal ud i samfundet

“Jeg synes, det er vigtigt, at man også laver teater, der er inddragende og relevant for den enkelte borger. Vi skal selvfølgelig have et internationalt niveau og spille klassikerne, men det er også vigtigt, at teatrene kommer ud til forskellige målgrupper i vores samfund. Derfor støtter Aarhus Kommune blandt andet den form for scenekunst, der tænker sig ud i bysamfundene og kommer ud til borgerne. I den

forbindelse er flere af teatrene, herunder Svalegangen, gode til at tage fat i aktuelle samfundstemaer. Det gælder blandt andet FN’s verdensmål og demokratisk medborgerskab, og dét synes jeg er vigtigt. På den måde bliver scenekunsten en formidler af vigtige samfundsemner samtidig med, at den inddrager borgerne og giver dem en refleksion,” siger Rabih Azad-Ahmad, der er kulturrådmand i Aarhus Kommune.

Et af de initiativer, som Aarhus Kommune har satset økonomisk på for at give scenekunsten en stemme, er projektet ‘Kultur på recept’, hvor man gennem blandt andet danseforestillinger har været med til at sætte fokus på sundhedsområdet og skabe debat om, hvordan man kan styrke menneskets fysiske og mentale sundhed. Blandt andet når det gælder Parkinsons og Alzheimers.

Mange kommuner vil gerne satse på kulturen til trods for, at støtten ikke kan måle sig med andre prioritetsområder som for eksempel skole- og ældreområdet. Men derfor er det alligevel muligt at give borgerne, unge og gamle, en bevidsthed om blandt andet scenekunstens betydning.

For børn og voksne

I Helsingør Kommune forsøger man at plante denne bevidsthed om teatret tidligt. Derfor giver kommunen tilskud til flere teaterbaserede projekter. Blandt andet Teaterbøtten til børn mellem 5 og 15 år. Fra 15 til 25 år er der mulighed for at lave egenproducerede musicals på den lokale

Til venstre Rabih Azad-Ahmad.
Foto: Aarhus Kommune

Til højre Michael Mathiesen.
Foto: Helsingør Kommune

ungdomsskole, og herfra måske springe videre til en uddannelse inden for scenekunsten på et af kommunens to gymnasier eller på et scenekunstnerisk grundkursus på Kronborg. Alt dette for måske at ende på Helsingør Teater.

“Helsingør Teater laver blandt andet det, der hedder Passage Festival, som er en gadeteaterfestival, hvor folk fra hele Europa kommer og laver teater. Det gode ved den er, at vores teater arbejder sammen med forskellige boligområder, hvilket betyder, at de sociale boligområder får adgang til teatret på en ny og unik måde. Noget, der vokser andre arrangementer ud af, som er med til at styrke disse områder. Derudover kommer Helsingør Teater også ud og spiller på plejehjem, hvor ensomhed og en kedelig hverdag kan peppes op med teatret,” siger Michael Mathiesen, der er formand for Kultur- og Turismeudvalget i Helsingør Kommune.

Men en ting er, hvad kommunerne støtter med økonomisk. Noget andet er at åbne scenekunsten og gøre den tilgængelig for borgerne, få den bredt ud og måske ligefrem gøre det lige så almindeligt at opleve scenekunst som at gå en tur i biografen. Spørgsmålet er, hvad det kræver?

På niveau med skole- og ældreområdet

“Vi skal som kommune først og fremmest turde opfatte scenekunst og kultur som velfærd. Noget, der er lige så vigtigt som andre områder i kommunen. Vi skal blive

bedre til at se kulturen som en investering i den enkelte borger. Dernæst tror jeg, at vi har en kommunikationsudfordring. Vi skal få folk til at indse, at teatret dels kan give én noget på et socialt plan, dels kan man få oplevelser, man ikke havde regnet med. Jo flere borgere vi har med i vores kommunale teaterprojekter, jo mere spredt det sig som ringe i vandet. Disse folk kunne jo for eksempel blive inspireret til at købe en billet til Helsingør Teater eller Hamlet på Kronborg. Jeg er meget fokuseret på, at vi gennem forskellige tværgående samarbejder kan sprede kulturen ud til alle områder i kommunen,” siger Michael Mathiesen.

Også i Aarhus Kommune vil man gerne se scenekunsten og kulturen som noget, der ikke skal nedprioriteres i forhold til den generelle velfærd. Kulturen er vigtig. Uden kultur, ingen attraktioner, ingen værdi.

“For mig at se er teater og scenekunst også velfærd ligesom skole- og ældreområdet. Velfærd behøver ikke kun handle om, at man er syg og skal indlægges på et sygehus. Velfærd er også at gøre borgerne mentalt sunde gennem kunstneriske oplevelser. I den forbindelse siger videnskaben, at man ofte lever et sundere mentalt liv, hvis man har adgang til kultur. Kulturen er med til at give borgerne en læring. Læring er ikke nødvendigvis noget, man skal læse i en bog, læring kan også være en teateroplevelse, og denne del synes jeg, er vigtig. Vi skal vove at tænke teatret som velfærd for borgerne,” siger Rabih Azad-Ahmad fra Aarhus Kommune. ●

Skuespillere misbruges af identitetstyve på nettet

Af Andreas Ebbesen Jensen

Stadig flere skuespillere oplever at få stjålet deres identitet online, hvor kriminelle bagmænd bruger kendte ansigter til at lave falske profiler på sociale medier eller lokke penge ud af intetanende danskere. Desværre er der ikke meget hjælp at hente hos politiet. Det oplevede Cyron Melville, da en digital dobbeltgænger forsøgte at komme i kontakt med hans fans. Skuespilleren opfordrer nu forbundet til at oplyse om problemet.

“Der er en person, som har lavet en falsk profil i mit navn. Dette er IKKE mig og jeg har taget kontakt til vedkommende og bedt dem om at stoppe prompte. Vedkommende prøver tilsyneladende at komme i kontakt med nogle af jer ved at skrive upassende beskeder”.

Sådan lød beskeden i et opslag, som skuespilleren Cyron Melville postede til sine 14.000 følgere på Instagram 18. februar i år. Kort forinden havde en veninde fortalt den 35-årige skuespiller, at hun havde modtaget en besked fra en profil, der udgav sig for at være ham. Under navnet ‘official.cyron_melville’ havde Cyron Melvilles digitale dobbeltgænger forsøgt at få en chat op at køre med veninden.

Da først Cyron Melville gjorde opmærksom på Instagram-identitetstyven væltede det ind med beskeder i indbakken fra Cyron Melvilles kvindelige følgere, som var blevet kontaktet af samme falske profil. Nogle af pigerne var helt ned til 15 år gamle.

“Beskederne havde klart karakter af noget seksuelt og flirtende, og jeg frygtede,

at personen var ude på at lokke unge kvinder til at mødes med sig. Eller få dem til at sende kompromitterende videoer eller billeder af sig selv. Den slags kan jeg jo ikke have siddende på mit navn,” fortæller Cyron Melville, der bad sin identitetstyv om at lukke profilen omgående.

“Jeg vidste, at jeg med det samme skulle advare mine følgere om ikke at svare vedkommende. Det gjaldt om at reagere så hurtigt som muligt,” siger han.

Brugt som reklamesøjle

Ulla Malling arbejder hos Forbrugerrådet Tænk og er projektchef for app'en ‘Mit Digitale Selvforvar’, der holder brugerne opdateret på digitale trusler og hjælper til en sikker færden online. Hun mener, at Cyron Melville reagerede fuldstændig rigtigt i situationen.

“Råb højt om identitetstyveriet. Skriv til dine følgere, at der er falske profiler i omløb i dit navn. På den måde beskytter du dit eget brand og gør samtidig omverdenen opmærksom på de her problemer,” siger hun.

Og problemer med identitetstyveri er der nok af. Særligt når man er en offentligt kendt person. Cyron Melville kender til utallige kolleger, der også døjer med falske profiler på Instagram og Facebook. Men også falske artikler, hvor skuespillere ufri-villigt bliver brugt som reklamesøjler til at lokke penge ud af brugerne, er et stigende problem, fortæller Ulla Malling.

Mads Mikkelsen, Nikolaj Coster-Waldau og senest Kim Bodnia har alle optrådt

i fabrikerede artikler, som tilskynder danskerne til at investere i kryptovalutaen Bit Coin. Artiklerne optræder på hjemmesider, der til forveksling ligner fx Ekstra Bladet, Berlingske og Børsen. Herfra bliver brugerne ledt ind til en online investeringsportal, hvor de kan indbetale et beløb og så ellers bare vente på at investeringerne blomstrer. Det hele er selvfølgelig rent fup, og pengene havner direkte i lommen på de anonyme bagmænd til svindelnummeret.

Mange af bagmændene skal findes østpå eller i fjernere lande, men denne kriminalitet udføres også fra både Danmark og vores omkringliggende lande. De kriminelle bagmænd gemmer sig ofte bag forskellige VPN-adresser, der gør det svært for politiet at spore dem.

Det fortæller Niels Denny Sørensen, operativ chef i Rigspolitiets Nationale Cyber Crime Center.

“De her falske hjemmesider er meget svære at få bugt med, fordi de hele tiden skifter adresse. Så det kræver et langt, sejt træk at få dem fjernet og finde frem til personerne bag,” siger han.

Meldte det til politiet

Ifølge de seneste tal fra Danmarks Statistik oplever 14 procent af alle danskere mellem 16 og 89 år at blive omdirigeret til falske og bedrageriske hjemmesider – også kaldet ‘pharming’. Niels Denny Sørensen opfordrer folk til at anmelde dette via politiets anmeldelsesformular for digital kriminalitet. Den findes på www.politi.dk.

Da reklamerne ofte cirkulerer på Facebook, kontakter politiet typisk det sociale medie og beder dem om at fjerne reklamen. Politiets samarbejde med de sociale medier, herunder Facebook, bliver bedre og bedre, fortæller Niels Denny Sørensen. Ifølge Ulla Malling fra Forbrugerrådet Tænk er det dog begrænset, hvor effektivt Facebook kan få skovlen under de kriminelle bagmænd.

“Vi har ofte kontaktet Facebook og bedt dem om at lukke ned for de her falske reklamer. Men bagmændene er enormt dygtige og kender alt til Facebooks algoritmer og forsvarsmekanismer. Typisk skifter de falske hjemmesider webadresse på daglig basis. Det betyder også, at siden ikke findes længere, når Facebook’s algoritmer først opdager dem,” siger hun.

Ingen hjælp at hente

Cyron Melville har ikke optrådt i falske reklamer. I hvert fald ikke hvad han selv ved af. Men han har været i kontakt med politiet for at anmelde sin digitale dobbeltgænger på Instagram. Efter han havde gjort sine brugere opmærksomme på snyderiet, blev han kontaktet af en engelsktalende person på Instagram, som truede med at pudse CIA på ham. Cyron Melville tror, at det er samme person, som står bag de falske profiler. Men da han kontaktede politiet, løb han panden mod en mur.

“Politiet sagde, at de intet kunne gøre og bad mig om at kontakte Instagram. Det er virkelig op ad bakke, at vi med så mange

års erfaring med internettet og sociale medier stadig er på bar bund i forhold til identitetstyveri,” siger Cyron Melville.

Efter den ubehagelige episode, ansøgte skuespilleren om at få verificeret sin profil af Instagram, men de kunne ikke bekræfte, at hans egen profil var autentisk.

“Instagram tror ikke, at jeg er mig. Og politiet kan ikke hjælpe mig. Det er jo nærmest tragikomisk,” siger han og opfordrer Dansk Skuespillerforbund til at holde foredrag og kurser om de her problematikker.

“Digitalt identitetstyveri sker hele tiden i vores branche, og rigtig mange af mine kolleger har oplevet det samme som mig – en del har endda ting, som er langt værre,” siger han. ●

DSF’s jurist: Sådan skal du reagere på identitetstyveri

Jurist i Dansk Skuespillerforbund, Morten Lisby, fortæller, hvad du skal gøre, hvis dit gode navn og ry pludselig bliver misbrugt på nettet.

1 Dokumenter forbrydelsen

Så snart du bliver opmærksom på problemet, skal du sørge for at dokumentere det. Og da hjemmesiderne ofte skifter adresse, er det ikke nok at gemme linket. Du skal også tage screenshots af indholdet. Det gør det lettere efterfølgende at finde frem til kilden igen.

2 Bed Dansk Skuespillerforbund om hjælp

Når dokumentationen er på plads, skal du rette henvendelse til Dansk Skuespillerforbund. Så prøver vi at få lukket ned for indholdet. Er der tale om en falsk reklame, beder vi dem, der hoster hjemmesiden, om at lukke ned for den. Falske reklamer cirkulerer ofte på Facebook, så dem tager vi også kontakt til og beder fjerne indholdet fra deres platform. Det plejer at gå ret hurtigt.

3 Straf til bagmændene

I de fleste tilfælde er der desværre ikke meget vi efterfølgende kan gøre for at straffe bagmændene. De fleste har skjult deres identitet bag såkaldte VPN-adresser, hvilket gør det meget svært at opspore dem. Ofte kræver politiet, at man kan henvise til en bestemt bagmand, hvis de skal gå ind i sagen.

Fotos: Holger Damgaard

KLASSIKEREN

LIVA WEEL

Hun er landets mest sagnomspundne revydronning fra første del af det 19. århundrede. Liva Weel (1897-1952). Hun var med i et sted mellem 40 og 50 revyer som for eksempel 'Apollorevyen' og 'Cirkusrevyen'. Hun var også med i en del film som for eksempel 'Odds 777' (1932) og 'Frøken Møllers jubilæum' (1937). Hendes talent var enormt, men hendes evne til at forvalte det var mindre. Som man kan se på de tre fotos på dette opslag, havde hun ild i øjnene og en glubende appetit på at erobre sit publikum.

Liva Weels yndlingsviser var 'Man binder os på mund og hånd' skrevet af PH, der om hende skrev:

"Hendes dejlighed kunne ikke måles med et båndmål om livet. Det måtte loddes dybt nede i hendes sjæl, hvor både noget satanisk og guddommeligt stredes."

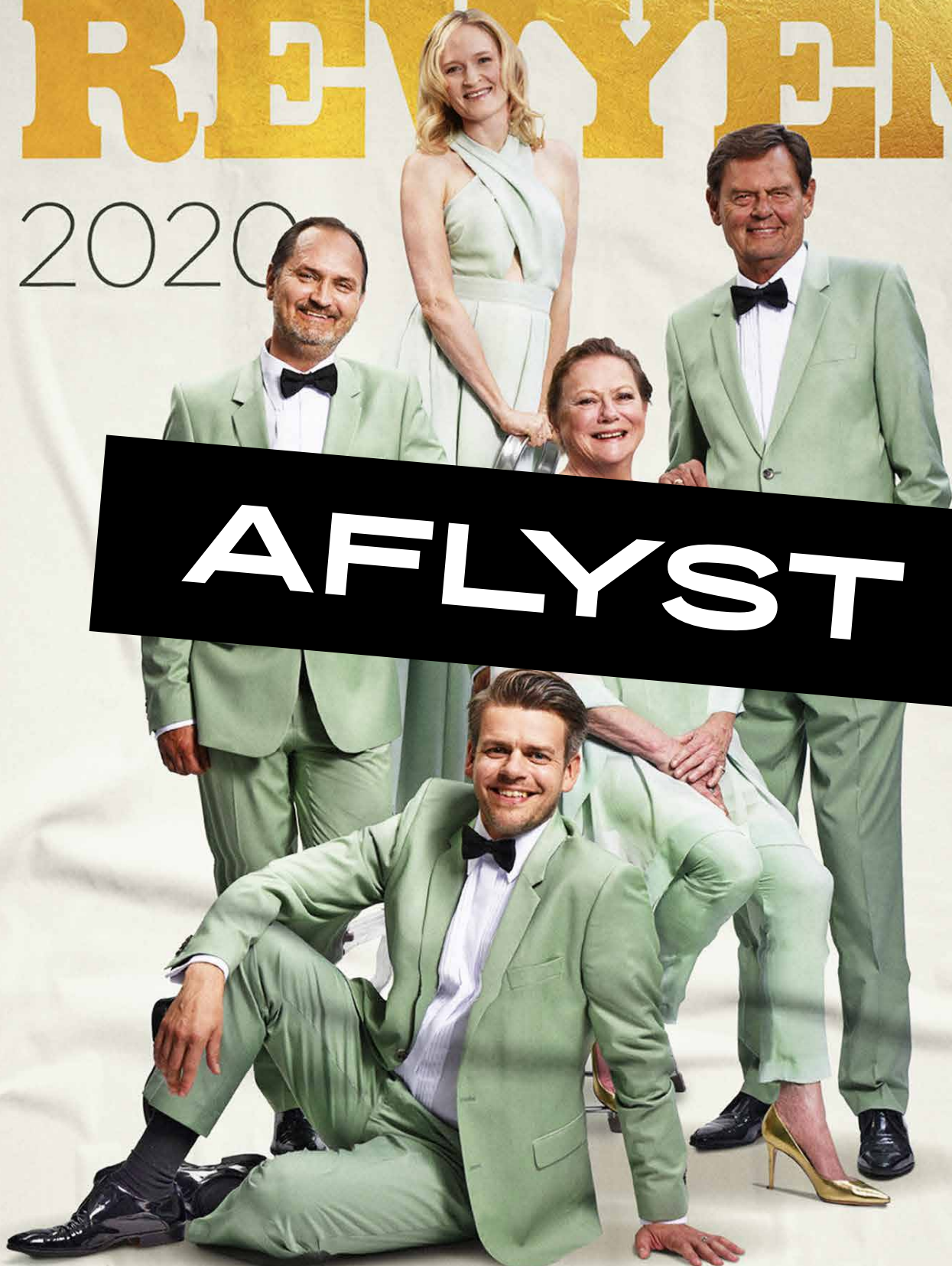
Ikke mange nulevende danskeres hukommelse rækker så langt tilbage, men en ung Lily Weiding var på turné med Weel under besættelsen i 1941. Erindringen har sat sig, og 95-årige Lily Weiding fortæller i dag:

"Efter min debut på Det Ny Teater spurgte Karen Marie Løwert om jeg ville på turné med Liva Weel i Kjeld Abells 'Dyveke', der blev opført mere end 200 gange. Hver aften stod jeg i kulissen og hørte hende synge, og det satte nogle mærker, jeg aldrig har glemt, for det var et niveau, så man tænkte, at det skulle man stræbe efter. Man kan se, når det ligesom strømmer fra en stor kunstner, og det gjorde det fra Liva. Man kan også se, når det ikke strømmer af sig selv, men hvor det hele virker bygget op, og det kan blive kedeligt. Fra Liva Weel strømmede det i den grad. Det var to og en halv måned på turné og ekstra fjorten dage på Det Ny Teater. Det var i 1941, og når hun sang 'Man binder os på mund og hånd' var der meget stille i salen. Det var som om publikum holdt op med at trække vejret, for man vidste, hvad den sang handlede om. Jeg glemte hende aldrig."

CIRKUS REVYEN

2020

AFLYST

Den onsdag alting gik i sort ... og forløbet, der fulgte

Af Lotte Ruby

Kunst- og kulturbranchen blev slået hårdt i gulvet af corona-krisen, men manglede politisk forståelse gjorde ondt værre. I hvert fald indtil hårdt arbejde og overraskende manøvrer banede vejen for løsninger, der hjælper mange, men desværre ikke alle, fortæller to af Dansk Skuespillerforbunds frontkæmpere.

Onsdag 11. marts 2020 vil fremover være mejslet ind i hukommelsen på de fleste voksne danskere som dagen, hvor Mette Frederiksen trådte frem på skærmen og lukkede Danmark. Det var også den dag, hvor det helt konkret gik op for skuespillerforbundets formand, hvor vidtrækkende konsekvenser situationen kunne få.

“Jeg stod inde i Falkoner Salen og var ved at gøre klar til at spille ‘Den skaldede frisør’, som netop havde haft premiere. Publikum var allerede så småt ved at ankomme, da vi fik at vide, at forestillingen var aflyst. Mange af os blev hængende i baren den aften og forsøgte at få hold på, hvad det var, der var ved at ske,” fortæller Benjamin Boe Rasmussen.

Allerede dagen inden havde forbundets sekretariatsleder Anna-Katrine Olsen fornemmet, at der var noget under opsejling. En kontakt i Kulturministeriet havde nemlig pludselig aflyst en aftale på grund af “pludseligt opstået arbejdspress”.

“Der tænkte jeg, at der var noget stort på vej,” fortæller hun.

To lange og hårde måneder senere er det en noget udmattet dynamisk duo, der sidder på Tagensvej og gør status. Det er et af deres første fysiske møder efter nedlukningen. Eller det vil sige et af de første møder, hvor en pænt afsprittet ekstern person får lov til at være fysisk til stede.

“Vi har faktisk snydt lidt undervejs i kampens hede,” indrømmer Anna-Katrine Olsen, og formanden nikker. Og de håber, at Sundhedsstyrelsen og folkekommissionen tillader, for det havde været umuligt at holde gejsten oppe udelukkende over Skype, er de enige om.

Hurtigt hjem fra udlandet

Torsdag 12. marts brød stormen for alvor løs i Dansk Skuespillerforbund.

“Med den ene hånd gik vi i gang med at lukke hele sekretariatet ned, og med den anden hånd tog vi fat på at hjælpe de medlemmer, der var i den mest akutte situation,” fortæller Anna-Katrine Olsen.

Benjamin Boe Rasmussen supplerer:

“Det var først og fremmest dem, der var i gang med produktioner i udlandet, og som pludselig var fanget mellem deres arbejdsgivers krav om at blive og de danske myndigheders opfordring til at vende hjem.”

I løbet af de følgende dage lykkedes det heldigvis at få alle strandede medlemmer hjem på fornuftige betingelser.

“Og det var den første lille sejr,” mener Benjamin Boe Rasmussen.

Men forude ventede nye kampe. Lørdag 14. marts om morgenen kom den første opringning fra Kulturministeriet, husker Anna-Katrine Olsen.

“Beskeden var, at de skulle bruge nogle tal fra os med det samme, hvis de skulle kunne hjælpe os. De fortalte, at strategien var at holde så mange som muligt i arbejde – og at der ikke ville blive lavet særlige pakker for nogle brancher. Så vi skulle have vores medlemmer og de generelle hjælpepakker til at passe sammen,” siger hun.

Da stod det klart for sekretariatets ledelse, at de næste dage ville blive et langt sprint op ad bakke.

“Vi vidste jo, at flertallet af vores medlemmer netop ikke passer ind i arbejdsmarkedets gængse modeller,” tilføjer Benjamin Boe Rasmussen.

Foto: Cirkusrevyen/
Henrik Petit

“Som fagforbund var vi jo glade for tankegangen om, at så mange af vores medlemmer som muligt skulle kunne opretholde deres ansættelser. Men der var tankegangen andre steder i branchen anderledes.”

Talte for døve ører
I de kommende dage blev ærmerne smøget op, og der blev produceret tal og fakta på højtryk. Der blev også bygget alliancer med eksempelvis Dansk Artist Forbund, der delte mange af de samme udfordringer. Men der opstod også frustrationer. Blandt andet fordi nogle arbejdsgivere havde svært ved at levere deres del af den fornødne data, mens andre allerede tidligt i forløbet opgav at gå efter den hjælp, der blev forhandlet om.

“Som fagforbund var vi jo glade for tankegangen om, at så mange af vores medlemmer som muligt skulle kunne opretholde deres ansættelser. Men der var tankegangen andre steder i branchen anderledes,” fortæller Anna-Katrine Olsen.

Imens blev der forhandlet løs på Christiansborg, og de første forhandlingsresultater var præcis lige så dårlige for kunsten og kulturen, som skuespillerforbundet havde frygtet.

“Vi kunne simpelthen se, hvordan vores medlemmer – og sammen med dem hele det danske kunst- og kulturliv – gled ned gennem hullerne i det sikkerhedsnet, som politikerne spændte ud under resten af samfundet,” siger Benjamin Boe Rasmussen med et ansigtsudtryk, som afspejler situationens gru.

I Kulturministeriet var embedsværket ellers godt klar over, at det var en katastrofe, der var klar til at udfolde sig. Men trods et stigende antal advarsler og kritiske røster var det alligevel, som om der var en prop i systemet.

Opbakning fra medlemmerne
Torsdag 25. marts udkom Berlingske med en artikel, der kom vidt omkring:

Joy Mogensen: “Jeg ville opfatte det som upassende, hvis jeg stod og talte om kultur lige nu.”

Artiklen blev ikke overraskende opfattet som et slag i ansigtet på hele det danske kunst- og kulturliv.

“Men samtidig gjorde den det også ekstremt tydeligt for os alle, hvor små kulturministerens ambitioner var,” påpeger Benjamin Boe Rasmussen, som på daværende tidspunkt var langt ude over det punkt, hvor den diplomatiske tone kunne opretholdes.

“Jeg gik simpelthen på Facebook og skrev det, jeg tænkte: At hvis det skulle være sådan, så kunne man lige så godt nedlægge Kulturministeriet og give pengene til de udøvende kunstnere i stedet,” siger han.

Den opdatering blev bemærket i Kulturministeriet og resulterede prompte i en sur opringning fra ministeriets top. Men skuespillerforbundet var langt fra alene med sin vrede. Den havde bredt sig fra kulturlivet videre ud i de politiske partier på Christiansborg, som begyndte at se de katastrofale virkninger, sundhedskrisen var ved at udløse i hele kunst- og kulturbranchen. Det banede vej for en intens dialog mellem skuespillerforbundet og en række politiske ordførere og forhandlere fra forskellige partier.

“Men det mest opmuntrende i hele denne lange fase, hvor alt så sort ud, og vi blev kimet ned af desperate medlemmer og arrangører, var den kolossale opbakning, som vi samtidig modtog fra medlemmerne,” siger Anna-Katrine Olsen.

“Det var alt fra likes, hjerter og søde kommentarer på Facebook til tilbud om hjemmelavet kvædemarmelade. Det varmede helt ekstremt meget,” tilføjer formanden.

Omsider hul igennem
På en sær omvendt måde blev Berlingskes interview med Joy Mogensen et positivt

vendepunkt. I de følgende uger gik den politiske højre- og venstrefløj sammen om en form for knibtangsmanøvre med det fælles mål at redde kulturlivet.

“Kulturordførerne og de øvrige politiske forhandlere nægtede simpelthen blankt at forhandle gennem kulturministeren. De ville tale med regeringens top,” fortæller Benjamin Boe Rasmussen, og det fik til sidst statsministeren på banen.

Og 2. april skrev Mette Frederiksen endelig i en længere opdatering på Facebook om kunst, kultur og åndsliv:

“Vi har brug for kunsten til at samle op på vores erfaringer og vores søgen efter at forstå livet og os selv som mennesker. I en svær tid har vi brug for trøst, håb og eftertanke.”

Nu var der hul igennem, og i de efterfølgende dage begyndte de første forhandlingsmæssige gennembrud i kunsten og kulturens favør at vise sig. Samtidig blev en lang række repræsentanter for dansk kulturliv inviteret til digitalt møde med statsministeren – blandt andet Benjamin Boe Rasmussen, der endda fik lov at sige de sidste ord.

Puster ud før genåbningen
Midt i maj, hvor denne artikel bliver til, er det blevet til flere afgørende sejre for kunsterne og kulturlivets institutioner.

“Vi er selvfølgelig utrolig stolte over, at det lykkedes os at få hjælpepakker igennem for både de offentlige og de private teatre. Vi er også rigtig glade for kombi-natørordningen, som tager højde for, at mange udøvende kunstnere har en klude-tæppeøkonomi,” siger Anna-Katrine Olsen.

Men den tidlige krises sammenhold er forbi, og hvedebrødsdagene efter de første store gennembrud er også ved at lægge sig.

“Nu er hverdagen er ved at vende tilbage – og på en eller anden måde bliver de ting, der ikke lykkedes, og de medlemmer, vi ikke har kunnet hjælpe, ved med at fylde mest,” siger Benjamin Boe Rasmussen.

Anna-Katrine Olsen er enig.

“Fordi kulturen først meget sent blev tænkt ind i hjælpepakkerne, er der mange lappeløsninger, og de forskellige pakker og ordninger kan være meget komplicerede at forstå. Nogle spørgsmål kan de ikke engang svare på inde i Kulturministeriet,” siger hun.

Imens lider hele Danmark af både metaltræthed og coronakuller – og det samme gælder skuespillerforbundets to frontkæmpere.

“Nu gælder det så hele genåbningen, som heller ikke bliver nem. Hold kæft, jeg glæder mig til det her engang er overstået,” slutter Benjamin Boe Rasmussen med et lille træt smil. ●

Tre spørgsmål til politikerne

Kunsten og kulturen faldt ned mellem revnerne, da de første redningspakker kom på bordet. Her reflekterer et par af de mest centrale politiske forhandlere over forløbet, og hvad vi kan lære af det. Kulturminister Joy Mogensen har også fået spørgsmålene, men har valgt ikke at svare.

PETER SKAARUP
Grupperformand for Dansk Folkeparti

- 1

Hvad har for dig at se været den største kulturpolitiske udfordring under coronakrisen?

“Det var helt utrolig svært at få mobiliseret kulturministeren, som var alt, alt, alt for langsom i forhold til at tage problemerne alvorligt. Det har rystet mig, at Joy Mogensen – og i sidste ende statsministeren – regner dansk kultur for så lidt.”
- 2

Hvad betragter du indtil videre som den største kulturpolitiske bedrift under krisen?

“For mig har det været afgørende at sikre, at dansk kultur og danske kunstnere ikke gik økonomisk ned. Deraf hjælpepakkerne – og af flere omgange. Men fordi regeringen var så uvillig til at inddrage Folketings kulturpolitikere ordentligt, blev vi nødt til at lave lapperi på lapperi fremfor at løse problemerne én gang for alle. Den gode oplevelse var her, at der på tværs af mange af partierne blev arbejdet sammen om at lægge pres på regeringen.”
- 3

Hvad mener du er den væsentligste læring om det kulturpolitiske område, som vi bør tage med os videre efter krisen?

“Det er langt hurtigere at bryde ned end at bygge noget op, og vi har brug for dansk kultur på den anden side af coronapandemien. Vi har derfor hurtigt brug for en debat om, hvordan vi sikrer vores nationale, vigtige kulturinstitutioner for resten af 2020 og fremover.”

ZENIA STAMPE
Kulturordfører for Radikale Venstre

- 1

Hvad har for dig at se været den største kulturpolitiske udfordring under coronakrisen?

“Det har været en stor udfordring at få regeringen og systemerne til at forstå kulturinstitutionerne og den særligt udsatte situation, de er i på grund af corona. Kulturinstitutionerne har ligesom de private virksomheder stor egenindtjening, men de har til gengæld ikke nogen egenkapital at falde tilbage på. Derudover kommer hele produktionsøkonomien, som er svær at indfange i modeller, der kun opererer med faste udgifter. Det stod derfor meget hurtigt klart for mig, at kulturinstitutionerne ikke passede ind i de eksisterende hjælpepakker, og at vi måtte lave en særlig supplerende redningspakke til dem. Det lykkedes, ellers tror jeg desværre, at vi havde set en række lukninger og konkurser hele landet rundt.
- 2

Hvad betragter du indtil videre som den største kulturpolitiske bedrift under krisen?

“Jeg er meget stolt over, at det lykkedes at strikke en kompensationsordning sammen for kunsterne, der både rummer A- og B-indkomst og selskabsindtægter. Flere og flere danskere lever efterhånden med den her type kludetæppeøkonomi, men systemerne og tankegangen er håbløst bagefter. Derfor krævede det ikke bare politisk pres, men også en særlig pædagogisk indsats at få regeringen og systemet til at forstå denne gruppe. Jeg er taknemmelig over det fantastisk gode samarbejde, jeg havde med kunstnerforbundene i den forbindelse. Det var virkelig godt teamwork. Og jeg er fuldstændigt overbevist om, at det kun var fordi, det lykkedes at presse en ordning igennem for kunsterne, at det senere lykkedes at presse en generel ordning igennem for alle landets kombinatorer.”
- 3

Hvad mener du er den væsentligste læring om det kulturpolitiske område, som vi bør tage med os videre efter krisen?

“Krisen har været en stor øjenåbner i forhold til kulturinstitutionerne og kunsternes økonomi. Jeg håber, at vi kan bruge den viden til at skabe nogle bedre systemer i fremtiden. Og så håber jeg, at den her krise vil få os alle til at sætte endnu mere pris på vores kunstnere. Det kræver ekstreme mængder talent, flid og målrettethed at komme igennem nåleøjet og blive kunstner. Alligevel må man ofte hutle sig igennem tilværelsen med alle mulige slags jobs og indtægtskilder for at få det til at hænge sammen. Jeg er fuld af respekt og taknemmelighed over for alle jer, der alligevel vælger kunstnervejen. Tak for jer.”

Galskaben er befriende

Af Louise Kidde Sauntved

Foto: Steve Ullathorne

Kristján Ingimarsson har gennem de seneste mere end tyve år skabt sin helt egen teaterstil, hvor skuespillere og dansere arbejder side om side med cirkusfolk og gade-performere i ekspressive og udfordrende koreografier, hvor ideen – og galskaben – får lov til at råde og alle har lov til at byde ind.

“Jeg interesserer mig ikke for samtaleteater. Det har jeg aldrig gjort.” Kristján Ingimarsson lægger ikke skjul på, at han ofte keder sig i det mere traditionelle teater. Han vil hellere have liv og galskab. Stærke udtryk og noget på spil, som måske ikke nødvendigvis er let at hverken fortolke eller forholde sig til. Men som til gengæld rører ved noget i den, der oplever det.

Sådan har han selv lavet teater i sine mere end tyve år som udøvende skuespiller, performer, instruktør og chef for Kristján Ingimarsson Company.

“Det der interesserer mig er bevægelser og billeder, dans og installationskunst. At blande genrerne i det eksperimenterende teater. Det er ikke fysisk teater i den forstand, at det er fysisk abstrakt teater. Det er situationer og emner, som er meget genkendelige. Som jeg går ind og ser fra en anden vinkel.”

Ingimarssons seneste forestilling ‘ROOM 4.1’ foregik i en stor hal med roterende kæmpekasser, en gigantisk drejescene, direkte links til den aktive internet-kanal www.room4one.dk, og en stor grad af publikumsdeltagelse. For teater skal, ifølge Kristján Ingimarsson, ikke kun handle om passivt at betragte. Det skal mærkes. Opleves. Opstå i mødet mellem publikum og performere, der i hans univers er en blanding af cirkusfolk, dansere, skuespillere og gadeartister.

“I det eksperimenterende teater får publikum mulighed for at mærke forestillingen direkte på egen krop, med hjertet, med maven eller med underlivet. Man mærker den på en helt anden måde, end hvis du hele tiden skal forholde dig til en historie, eller forstå en tekst,” siger Kristján Ingimarsson.

En blandet flok på scenen

Det gælder også for de involverede performere, der i høj grad selv får lov til at forme både deres karakterer og forestillingen som helhed, men også – ligesom publikum – er nødt til at slippe tøjlernes og stole på processen.

“Når vi går i gang, har jeg en slags storyline og nogle ideer til scener, der ikke nødvendigvis hænger sammen. Jeg ved ikke, hvilke roller folk skal spille, for de er ikke lavet endnu. Jeg arbejder med funktioner og aktioner og ud fra det skaber vi karaktererne i fællesskab,” siger Kristján Ingimarsson, der arbejder med at skabe et fælles univers, hvor alle passer ind og alle er aktive på samme måde, uanset om de som udgangspunkt er skuespillere, dansere eller cirkusartister.

“Spillerne bringer helt vildt meget til forestillingen, og derfor prøver jeg at få så mange forskellige performere som overhovedet muligt. Da jeg lavede ‘BLAM!’ havde jeg for eksempel en fysisk performer, en cirkusartist, en stuntman, og en gadeartist fra Frankrig og en skuespiller. Vi brugte lang tid på at lave den forestilling og underviste hinanden i alle mulige teknikker undervejs.”

Tid er et nøgleord. Der skal være tid til at eksperimentere. Tid til at fejle. Tid til at gøre tingene ordentligt. Tid til at lade tingene finde sit rette leje.

“En uge eller to inden premieren, kan vi sagtens stadig jonglere rundt med scener. Tit er forestillingen færdig til premieren. Nogle gange lidt senere. Det er en lidt anderledes proces. Det kræver, at skuespillerne overgiver sig til værket. Og at instruktøren gør det.”

“Jeg har det sidste ord at skulle have sagt. Og det ligger i sagens natur, at jeg nogle gange bliver nødt til også at bede skuespillerne lave noget, som de måske ikke helt selv forstår. Men som de bliver

Facts og Kristján Ingimarsson

Født 1968 i Island, siden 1992 bosat i Danmark. Blandt andet uddannet på School of Stage Arts ved Cantabile 2 i 1997. Stifter og kunstnerisk direktør ved Kristján Ingimarsson Company siden 1998 samt freelanceinstruktør, -skuespiller og -performer.

Har blandt andet stået bag forestillingerne ‘BLAM!’ og ‘ROOM 4.1. LIVE’.

nødt til at lade mig gøre og stole på det. Jeg respekterer selvfølgelig alle spillere, men når jeg arbejder med både cirkusartister, dansere og skuespillere, så skal jeg også tage hensyn til de forskellige mennesker og prøve at hjælpe dem med at forstå, hvor vi nu skal hen og hvilken slags proces vi nu går ind i. Det bruger jeg lang tid på.”

Man må gerne sige fra

Hos Kristján Ingimarsson er der tid til at spillerne kan nærme sig scenografien i et roligt tempo.

“Mine forestillinger er enormt teknisk krævende. Alle skal arbejde med teknikken, samtidig med at de spiller og passer ind i en koreografi. Det kræver, at alle medvirkende får en fornemmelse for tyngdekraften og for, hvilken kraft der er i et rum, der for eksempel drejer rundt. Og derfor skal det være med fra dag et, så du får lov til stille og roligt at finde ud af, at så tipper kassen lidt og så tipper den lidt mere. Folk skal føle sig hjemme. Det går galt, hvis folk ikke ved, hvad de laver,” siger Kristján Ingimarsson og understreger, at de medvirkende altid må – skal – sige fra, hvis de ikke føler sig hundrede procent trygge ved arbejdet med de tunge set-elementer.

“Jeg siger måske hundrede gange i løbet af en proces til mine spillere, at de skal sige fra, hvis der er et eller andet, de er usikre på, eller noget, de ikke har lyst til. Vi arbejder fysisk med nogle store elementer, der godt kan være farlige, og lige meget om det er noget, jeg beder dem om at gøre, skal de altid spørge sig selv: ‘Er det noget, jeg synes er forsvarligt, eller er det noget, som jeg kan klare rent fysisk?’ Og hvis ikke, skal de sige fra,” siger Kristján Ingimarsson, der stoler på – og benytter sig af – performernes ekspertise. “Sådan bevæger vi os roligt fremad i en fælles forståelse.” ●

Nye satsninger på dansk dramatik i bogform

For tre år siden gik forlaget **Dansk Drama** konkurs, og siden da har det stået skralt til med nye udgivelser af dansk dramatik. Nu er to specialforlag kommet på banen. De vil give dansk dramatik en ny platform og bidrage til, at der skabes nyklassikere i dansk teater.

Af Jacob Wendt Jensen

Allerede i oktober sidste år meldte forlaget Koppelwrite sig på banen med Pelle Koppel som udgiver. Lige før bogmessen i Bellacenteret sendte de fem stykker nyere dansk dramatik på markedet i et enkelt format. Et stykke i hver sin bog til en pris på 200 kr. under banneret ‘Dramatisk Dansk’.

“På Teater V har vi haft fokus på udvikling af ny dansk dramatik, og jeg skriver også selv, så min indgang til teateret er at fortælle gode historier. Teksten er for mig grundlaget for det gode teater, så det er et vigtigt fokus at bakke op om den dramatik, der er vellykket og den dramatik, som stikker ud. Det er ganske enkelt et vigtigt indsatsområde,” siger Pelle Koppel, der også er teaterleder på Teater V i Valby.

Han understreger:

“På diverse uddannelser og rundt omkring i teatermiljøet er det vigtigt, at man har mulighed for at læse teksterne, der, hvis de ikke blev udgivet, blot ville ligge i dramatikernes skuffe eller på vedkommendes computer. Alt skal langt fra udgives, men det bedste fortjener ikke at blive glemt for eftertiden. Jeg er selv skyldig i at være en del af en ‘brug-og-smid-væk’-kultur i samfundet gennem de seneste tre årtier. Siden de gyldne 1990’ere har det ganske enkelt ikke været kutyme at genproducere ny dansk dramatik, altså samme tekst i forskellige opsætninger, og den første forudsætning for at det kan ske, er jo at teksten overhovedet er tilgængelig.”

Kan skabe nye klassikere

I den første bogpakke var Sofie Diemers ‘Damp hjerte’ og ‘Generation håbløs’, Andreas Dawes ‘Vort mismods vinter’, Sophie Zinckernagels ‘John Lennon er død’ og Magnus Iuel Bergs ‘I støvet fra regnen’. Alle var stykker, der stak ud ved deres uropførelse på teatrene. Mange af dem blev nomineret eller vandt priser.

“Hvis man er heldig med et godt teaterstykke, bliver det i bedste fald set af et sted mellem 10.000 og 15.000 mennesker, og det får kun ét skud i bøssen. Med den fremgangsmåde får vi ikke skabt nye klassikere. Verden ændrer sig hele tiden, og det blik, vi har på verden, ændrer sig med, og derfor er det vigtigt, at nye fortællinger fra vores samtid får plads, og det kan de bedst ved at stykkerne bliver spillet flere gange. Ældre klassikere er også gode at have i omløb, men de kræver i mine øjne modspil,” siger Pelle Koppel.

Koppelwrite giver teatergængere 25 procent rabat på sine bogudgivelser og 50 procent rabat, hvis man køber alle fem. Med andre ord kan man få fem stykker dansk dramatik til 500 kr. Det er næsten lige så billigt som højt belagt smørrebrød. Tilbuddet gælder også medlemmer af Dansk Skuespillerforbund, hvis blot de skriver ‘Teaterrabat’ som kuponkode ved bestilling på koppelwrite.dk.

Pæn modtagelse

I skrivende stund er planen, at de næste fem titler vil udkomme i forbindelse med CPH Stage i juni måned. Blandt disse er Line Mørkebys ‘Jeg løber’. Det er håbet, at der efterfølgende vil være økonomi til yderligere fem til efteråret. Uanset hvad er Koppelwrite godt begyndt.

“Vi satser på at udvikle markedet, der ikke er verdens største lige nu, men det er nu heller ikke vores hovedpointe. Det vigtigste er, at stykkerne bliver tilgængelige. Hos os udgiver vi kun stykker, der har været opført professionelt, og det kan både være for ganske få år siden men også for lidt længere tid siden, som for eksempel Anna Bros ‘Varmestuen’, der er fra 2013,” siger Pelle Koppel.

Hvert enkelt stykke trykkes i første omgang i et oplag på et par hundrede og de først fem stykker har fået støtte fra Statens Kunstfond, og der udbetales et lille forskud til dramatikere. Om ‘I støvet fra regnen’ hed det blandt andet i lektørudtalelsen fra bibliotekerne:

“Spændende teaterstykke, der giver én lyst til at se det opført. Replikkerne flyder og man føler med de to karakterer. Udgivelsen er lækker og er på en god måde reklame for, at stykket har vundet en Reumert i 2018 og har fået et væld af stjerner.”

Mere til efteråret

Sammen med dramatikeren Joan Rang Christensen er Iben H. Philipsen i gang med et lignende initiativ, hvor de på forlaget Rebel DRAMA vil udgive ny dansk dramatik. Hun er selv tidligere skuespiller. De første bøger udkommer til september, og der bliver tale om ti bind med udgangspunkt i ti forskellige dramatikere, der får et til tre stykker trykt i hvert bind.

“Min oprindelige ide var at udgive et af Joan Rang Christensens stykker, men vi blev hurtigt enige om, at der var plads til et nyt forlag på området. Vi er af den overbevisning, at dansk dramatik fortjener sin egen platform, hvor den kan eksistere videre end den oprindelige spilleperiode på teatret – på linje med skønlitteraturen og lyrikken. Det er også vigtigt, at skuespillerne har adgang til stykkerne, fordi de mere og mere er en slags entreprenører og for ikke at tale om, at forskere i scenekunst skal kunne læse stykkerne,” siger Iben H. Philipsen.

På forlaget vil man forsøge at sikre sig en bred palette af nyere dansk dramatik, hvor dramatikere får en god royalt, hvis udgivelserne sælger – men ikke forskud i første omgang. Det kommer måske senere hen, hvis der er økonomi til det. Bøgerne kommer til at koste mellem 125 og 300 kr. alt afhængig af, hvor mange stykker der er i hver af dem.

“Vi vil også gerne tilbyde teatre, at deres stykker ligger i bogform op til premieren, og vi satser på, at hver enkelt udgivelse får sit eget grafiske udtryk i samarbejde med dramatikeren, der får sin helt egen udgave af stykket trykt, uanset om der så måtte være ændret i dem på vej mod scenen,” siger Iben H. Philipsen.

Blandt dramatikere i første kuld hos Rebel DRAMA er Line Knutzon, Line Mørkeby, Julie Maj Jakobsen, Gritt Uldall-Jessen og Tomas Lagermand Lundme. ●

Fem stykker af Jokum Rohde

Af og til sker det, at store etablerede forlag trykker dansk dramatik. Lidt oftere sker det, at mindre og mere idealistiske forlag gør det. Forlaget Bangsbohave har netop udgivet fem af Jokum Rohdes skuespil i samlingsværket ‘Midnatsforestilling: 5 skuespil’, som rummer ‘Dukkelise’, ‘Sonjastandardpleasuremodel’, ‘Djævelen i Karla Strauss’, ‘Sidste diligence fra lykkens by’ og ‘Amandaværelset’. Disse er samlet kompakt i hvidt karton på 272 sider.

I forordet skriver forfatter Thomas Korsgaard om hans lyst til at få set ‘Dukkelise’, fordi han ikke nåede det på Det Kongelige Teater, hvor blandt andre Kirsten Olesen og Tina Gylling Mortensen spillede med. “Det var ikke til at opdrive stykket nogen steder. Det er i det hele taget ikke til at opdrive skreven dramatik nogen steder.”

Det er det heldigvis nu. Og husk også, at mange af de gamle “nye” udgivelser fra Dansk Dramas levetid stadig kan fås via Dansk Teaterforlag på www.danteater.dk.

Bag kulisserne på Broadway

Af Jacob Wendt Jensen

Mon ikke mange danske teaterinteresserede har været inde og se et teaterstykke på Broadway i New York? Teaterhovedgaden der kaldes **‘The Great White Way’**, fordi det var den første gade i New York, der var oplyst af elektriske lys fra de mange teatre. Vi har været en tur i gamle teaterbøger og fundet en stribe muntre anekdoter frem. Genkendelsens glæde eller røverhistorier fra en helt anden teaterplanet? Døm selv.

Koldt i teatret

I 1920’erne var der omkring et par hundrede teaterpremierer hver eneste sæson på Broadway, hvor der i dag er et sted mellem ti og tyve. Nervøsiteten for om resultatet er godt eller skidt er dog stadig den samme. Gode råd er dyre, når stykket er så ringe, at man har lyst til at forlade salen. Komikeren Milton Berle (1913-2000) forsøgte en gang at snige sig ud for at hente sin jakke i pausen efter en forfærdeligt første akt. Showets producer fik imidlertid øje på ham i lobbyen. Lynsnar, som komikere kan være, kom det fra Berle: “Der er så sørens koldt inde i salen,” hvorefter han tog sin frakke på og gik tilbage til sin plads.

Kolerisk smadremand

Belasco Theatre på Broadway er opkaldt efter David Belasco (1853-1931), der var en af de mest betydningsfulde mænd i den tidlige teaterhistorie. Han var både producer, instruktør og dramatiker. Og så var han meget kolerisk og skyede ingen midler for at få skuespillerne til at skabe resultater. Før fagforeningernes tid holdt han på skuespillerne til lange prøvedage ved at servere frokost og aftensmad i teatrets kælder. Var han utilfreds, smed han sit lommeur på gulvet, så det gik i stykker. Skuespillerne var dermed ikke i tvivl om, at nu var det alvor. De vidste ikke, at han havde et stort lager af billige lommeure til selvsamme formål. Engang tog han en økse og huggede en teaterkulisse til pindebrænde foran en skuespiller, han anså for at være en idiot. Senere kom det frem, at han allerede havde besluttet sig for at lave kulissen om.

Hemmeligheden bag succesen

Jerry Orbach (1935-2004) havde en solid karriere i både film og tv-serier i Hollywood, hvor han blandt andet spillede Jennifer Greys far i ‘Dirty Dancing’. I begyndelsen af karrieren havde han mange hovedroller i musicals på Broadway fx ‘Chicago’, da den havde urpremiere i 1975 og ‘42nd Street’. Han havde næse for at medvirke i store hits, kunne det se ud til. En dag spurgte agenten Jeff Berger Orbach om, hvordan det kunne være, han kun havde været med i et flop på Broadway og en så lang stribe af hits. Orbach svarede: “Jeg skal nok fortælle dig min hemmelighed. Og du må gerne sige det videre til dine klienter. Hver gang, jeg havde brug for penge, har jeg sagt ‘ja.’”

Skuespiller rettede titlen

At finde på navnet til et teaterstykke er en videnskab i sig selv. Man siger, at ‘A Chorus Line’ begyndte med “a,” så den kunne stå først på den alfabetiske liste over teaterstykker i New Yorks aviser. Operetten ‘The Desert Song’ skulle oprindeligt have heddet ‘My Fair Lady’, mens selvsamme stykke en overgang undervejs i skabelsen havde titlen ‘Lady Liza’. Det fik hovedrolleindehaveren Rex Harrison dog sat en stopper for, da han mente, at en plakate med ordene ‘Rex Harrison in Lady Liza’, ville lyde for beskidt. Han fik sin vilje, og resten af historien blev både teater- og filmhistorie.

Rigeligt med sange

John Kander og Fred Ebb skrev hele 60 sange for at være sikre på at have nok af de gode til ‘Flora the Red Menace’ og rundt regnet samme antal til ‘Cabaret’, der blev en stor succes. Tallene siges at have været endnu højere, da Jones & Schmidt komponerede til ‘110 in the Shade’ – nemlig omkring 100. Antallet af sange er dog ikke nødvendigvis ligefrem proportional med et stykkes succes. Til ‘Breakfast at Tiffany’s’ komponerede Galt MacDermot og Gerome Ragni omkring 50 sange, men stykket nåede ikke videre end til forpremiererne.

Yul Brynner brød sammen og græd

Da Yul Brynner spillede med i ‘The King and I’, var det en overgang sammen med Gertrude Lawrence. Da hun døde i 1952, brød Yul Brynner sammen i gråd. Ikke på grund af Lawrences død, men fordi han nu omsider kunne komme til at stå øverst på plakaten. Historien blev gennem tiderne fortalt mange gange af Rodgers & Hammerstein – en celeber komponistduo på Broadway. Yul Brynner endte i øvrigt med at spille hovedrollen som Kong Mongkut i ‘The King and I’ hele 4.625 gange mellem 1951 og 1985.

Pladeselskaber som teaterproducenter

I 1910’erne og 20’erne var det ikke svært at få finansieret et teaterstykke på Broadway. Producenten ringede blot til en millionær, når han havde fået fat i en stjerne til hovedrollen, og så gik det af sig selv. Efter børskrakket på Wall Street i 1929 blev det anderledes svært. Da det sidenhen blev almindeligt at begynde at indspille sangene fra de store musicals på plade, begyndte pladeselskaberne at byde sig til som investorer i produktionen af teaterstykkerne. Da Columbia Records investerede i ‘My Fair Lady’ gik det særligt godt. Pladeselskabet investerede 375.000 dollars, hvilket var, hvad stykket kostede at sætte op og derefter yderligere 40.000 dollars i produktionen af en plade. Pengene kom hjem igen mange gange, for lp-pladen siges at have indtjent mere end 50 mio. dollars.

Hvem skal jeg knalde?

I kølvandet på #MeToo-bølgen er det blevet tydeligt, at magtfulde instruktører og teaterbosser gennem tiderne har taget sig friheder med især yngre kvinder, der gerne ville have roller på teatret. Forhåbentlig får vi derfor meget mindre af den slags i fremtiden. Man kan heller ikke udelukke, at nogle kvinder eller mænd har brugt deres krop som middel til at få bedre roller og dermed mere succes. Det var det, skuespilleren Larry Kert hentydede til, da han en dag under lange og hårde tekniske prøver til stykket ‘Company’ udbrød: “Hvem skal jeg gå i seng med for at blive fyret fra den her forestilling?” Bag i salen sad komponist og tekstforfatter Stephen Sondheim og fra ham kom det tørt: “Den samme du gik i seng med for at få rollen.” ●

Hovedkilder:

‘Show & Tell – The New Book of Broadway Anecdotes’, Ken Bloom, Oxford University Press, 2016. ‘Which Reminds Me’, Tony Randall & Michael Mindlin, Delacorte Press, 1989.

Teatertegneren og anmelderen

Af Jacob Wendt Jensen

To af landets flittigste teaterkronikører har slået sig sammen om en munter bog, der former sig som en hyldest til alt, hvad der foregår på de skrå brædder.

Både Gregers Dirckinck-Holmfeld og Claus Seidel er stadig i gang, og de hører til blandt de flittigste til at følge med i, hvad der foregår rundt omkring på landets teaterscener. For 87-årige Gregers Dirckinck-Holmfelds vedkommende foregår det på hans eget website gregersdh.dk. Næppe en forretningsmodel der kan anbefales til yngre skribenter, men det gør ikke teaterkritikerens pro bono-uddeling af guldorn mindre velkommen. Nærmest tværtimod.

Claus Seidel, en årsunge på kun 74 år, tegner stadig i mange forskellige sammenhænge, blandt andet her i Sceneliv fra tid til anden, og der findes næppe en tegners streg, der er mere kendt af teaterinteresserede end Seidels. Umiddelbart genkendelig og vekslende mellem modpoler af skarp og munter. Ofte begge dele på samme tid.

Duft af teatret i avisen

‘Nu – til stregen!’ indeholder anmeldertekster og farvelagte tegninger til 43 forestillinger, der er set i årene fra 2009 til 2019. Den seneste er ‘Adressat ubekendt’ fra Det Kongelige Teater med Søren Sætter-Lassen og Lars Mikkelsen. Men vi får også to spændende essays. Et af Gregers Dirckinck-Holmfeld om samarbejdet mellem tegner og anmelder og et af Claus Seidel om teatertegningens formål med at “bringe duften af teatret ind i avisen,” som han formulerer det.

I forordet skriver Kasper Holten følgende om, hvorfor teatertegninger er vigtige:

“Teatret er per definition en flygtig kunstart. Det er både dets forbandelse og dets helt særlige kvalitet. Netop derfor er det så bevægende at vide, at der er

professionelle vidende mennesker, som vier deres liv til at se teatret og holde det fast, fange det øjeblik hvori det fandt sted og gøre det tilgængeligt for eftertiden.”

Og han fortsætter:

“Det skulle man jo tro ellers var en let sag med et fotografiapparat eller et videokamera. Men alle, som har set en teaterforestilling på film, vil vide, at det ikke er i nærheden af at indfange øjeblikkets magi.”

Om Seidels tegninger skriver Holten:

“I den måde han tegner under teaterforestillinger spejler han det, som egentlig er teatrets væsen: Mødet mellem den, som optræder, og den som oplever.”

Arbejder sammen med skuespillerne

Kun Dirckinck-Holmfeld og Claus Seidel er stadig i dag aktive i en anmelder-tegnerkombination. Den ellers fine praksis er for længst sparet væk af aviser, der er presset på økonomien. Sender man en anmelder i teatret, bruger man ofte et stillfotografi i stedet for en tegning. Derfor er Claus Seidel sidste kustode i et levende museum af teatertegninger. Om sit job siger han:

“Jeg tegner fra tæppet går op, og til den sidste replik er leveret. Min tegneblok er fyldt op med løse ark papir, så jeg hurtigt kan skifte til nye. Papirets karakter må være knirkefrit, og når jeg arbejder med min filtpen eller blyant, må det ej kunne høres. Og aldrig, aldrig en lygte med dig. Du må ikke forstyrre og distrahere.”

Seidel citerer Ove Sprogøe om gerningen som teatertegner:

“Det er, som om der går et sus igennem os. Nu er de der i aften og skal aflure os. Ser vi nu rigtige ud, og er måneders arbejde lykkedes? Men vi er glade for, I er der. Vi er en slags kolleger, der gør et stykke arbejde sammen – og for hinanden.” ●

BJARNE G. NIELSEN

23.6.1949 — 20.2.2020

Af Louise Kidde Sauntved

Den sorte hat stod højt mod himlen, brillerne var på plads på den store næse og blikket var mildt, men fokuseret. Når Bjarne G. Nielsen optrådte som H.C. Andersen, spillede han ikke bare den store eventyrdigter, han var H.C. Andersen. Det var i hvert fald sådan tilskuerne oplevede ham, når han optrådte for dem: kreativ, original, humoristisk, indlevende. Fortæller og fortolker. Uanset om han optrådte for kinesiske turister på d'Angleterre, underholdt gæsterne i Tivoli eller Jesperhus Feriepark eller leverede julehygge i en butik i december.

Bjarne G. Nielsen blev uddannet skuespiller fra Statens Teaterskole i 1975 og optrådte på en række teatre og i enkelte filmroller. Men hans skæbne blev beseglet, da han i 1984 fik øjnene op for H.C. Andersen. Bjarne G. Nielsen skulle lave en speak til en videofilm om Bakkehuset på Frederiksberg, samme hus hvor H.C. Andersen selv som 16-årig afprøvede sit spirende, omend famlende, digtertalent over for byens kulturelite. Og pludselig var der noget der klikkede, en genkendelse, måske. I hvert fald gik Bjarne G. Nielsen hjem og skrev et teaterstykke om H.C. Andersen og slap ikke karakteren de næste 36 år, hvor han ligesom eventyrdigteren rejste land og rige rundt – Kina, Rusland, Mexico og Frankrig var bare nogle af de lande, han optrådte i. Altid med tekster, han selv havde skrevet med udgangspunkt i H.C. Andersens liv og værk.

Også H.C. Andersens talent for papirklip mestrede Bjarne G. Nielsen, gerne fulgt af en lille historie, der passede til motivet, eller måske en sang. Indimellem drømte han om at få andre roller som skuespiller, men kalenderen var altid godt fyldt op, og Bjarne G. Nielsen kedede sig aldrig i den rolle, der endte med at blive hans livsværk. Og som han var stolt af!

Centrum i sin egen verden

Også privat fyldte H.C. Andersen i Bjarne G. Nielsens liv. Hans elskede lejlighed i Ryesgade var fyldt med bøger om H.C. Andersen,

De fleste skuespillere går igennem en lang række roller gennem karrieren. Men Bjarne G. Nielsens skæbne blev H.C. Andersen, som han spillede gennem 36 år. Måske fordi de to lignede hinanden.

papirklip og klenodier. Og selvfølgelig den høje hat, der havde en prominent placering. Bøgerne blev læst igen og igen, for Bjarne G. Nielsen kunne godt lide at fordybe sig. Han var perfektionist og satte en ære i, at tingene blev gjort ordentligt. Selv maden blev indtaget med omhyggelig langsommelighed. Var de andre omkring bordet hurtigt færdigt, måtte de pænt vente på ham. Ikke fordi han følte sig hævet over dem, det var bare naturligt for ham at være i centrum. Når han gik ind i et rum, var det med en overbevisning om, at alle bare havde ventet på ham, og det var ikke usædvanligt, at han forventede, at andre bar hans taske eller udførte andre tjenester. Men der var en distræt uskyld over hans krav, der gjorde det umuligt ikke at trække på smilebåndet. For Bjarne G. Nielsen levede måske nok i sin egen verden, men han lukkede gerne andre ind. Han havde store armbevægelser, var social og altid i godt humør. Det lå ham fjernt at være sur og vred eller bære nag. Og han fascinerede med sin velklædte udstråling og dekadente elegance.

Brug for et eventyr

Måske lod Bjarne G. Nielsen sig smelte så meget sammen med H.C. Andersen, fordi han selv havde brug for et tilflugtssted, hvor han kunne være sig selv? Han oplevede tidligt i sit liv tragedie i form af moderens død, da han og hans søster var helt små. Senere blev hans far gift igen og fik yderligere tre børn, men faderen kæmpede også med et dårligt helbred. Der var ingen tvivl om, at der hvilede et tungt ansvar på Bjarne G. Nielsens skuldre, som han kanaliserede ud i historier og dukke-teater for de yngre søskende. Senere blev han selv syg. Han fik en ny hjerteklap og nyreproblemer krævede, at han gik i dialyse flere gange om ugen. Men Bjarne G. Nielsen nægtede at lade sygdommen styre sit liv. Flere gange modtog hans lillesøster opkald fra hospitalet, der spurgte, hvor han blev af? Når hun efterfølgende fangede ham i telefonen, var han taget på job i Jylland. En enkelt gang var svaret: “Den røde plads.” “Den røde plads? Som i ... Rusland?” “Ja!”

Bjarne G. Nielsen sagde altid, han ville arbejde til han faldt om. Og han skrev da også på et stykke, som han havde planer om at optræde med, da kroppen ikke kunne mere i februar i år. Da han døde sagde hans niece, at det var som om H.C. Andersen først var død nu. Han havde jo altid været lige der, i hendes liv. For Bjarne G. Nielsen var H.C. Andersen. Han var eventyrformidler. Nu er det tid til, at en ny generation tager over. For som han ofte afsluttede sine skoleoptrædener med at sige til eleverne: “Gå ud og spred nogle eventyrlige tanker.”

Bjarne G. Nielsen blev 70 år. Præcis lige så gammel som H.C. Andersen. ●

Artiklen er baseret på diverse kildemateriale samt samtale med familie og venner.

‘Nu – til stregen!’ I teatret med Gregers Dirckinck-Holmfeld og Claus Seidel.
Udgivet af Teatermuseet Hofteatret.

KREATIVITETEN LÆNGE LEVE

Fredag 13. marts 2020 er en dato, der vil gå over i historien. Det danske samfund blev lukket, og ud af isolationen voksede et online fællesskab med musik, readings og meget mere. Hils på seks medlemmer af de mange aktive.

Foto: @mialerda

Mia Lerdams fabelagtige fortællinger

“Syrine (min datter) og jeg startede med at filme og lægge historierne på YouTube, Facebook og Instagram, for at have noget hyggeligt at lave sammen, og fordi vi tænkte, at der måske var andre, som sad hjemme og kedede sig, og som godt kunne lide at få fortalt historier. Vi kalder det ‘Fabelagtige Fortællinger’. Vi lagde en ny op hver dag, indtil Syrine startede i skole igen. Nu lægger vi en op når vi lige har lyst. Syrine elsker historier og har altid krævet fortællinger i tide og utide. Og fablerne har en dejlig (kort) længde. Min bedstemor læste også La Fontaines fabler højt for mig, da jeg var lille. Jeg tror faktisk også, at den udgave vi har hjemme, er en hun engang har foræret min mand Max i fødselsdagsgave.”

Foto: @esbenda00

Esben Dalgaard Andersens eventyr

“Jeg læser altid historier for mine egne unger og da nedlukningen af Danmark for alvor satte ind, begyndte jeg at læse højt fra mit garderobeskab og live-streamede det på Instagram og Facebook. Først læste jeg en masse eventyr af H.C. Andersen og sidenhen også en af Narnia-fortællingerne – der jo netop har skabt ideen med at sidde i garderobeskabet. Jeg fik en masse positive tilbakemeldinger. Derfor lavede jeg en større påske-skattejagt, hvor jeg skrev et manus inspireret af sidste års julekalender ‘Tinka og Kongespillet’. Jeg fik lov til at bruge karaktererne og universet af produktionsselskabet, og de andre spillere var heldigvis med på ideen. De fik tilsendt manus og indspillede deres del på mobilen. Vi lancerede det over Instagram, hvor det stadig ligger og kan bruges som en gratis skattejagt når/hvis man skulle have lyst og brug for lidt underholdning. Selvom det har været et kæmpe arbejde, så er det superfedt at bidrage til lidt alternativ underholdning i denne tid.”

Foto: @caspar_p

Ugens sang med Caspar Phillipson

“Det opstod helt tilfældigt. Efter at have været lammet af bekymring over hele situationen, gik det op for mig, at jeg kendte en sang, der passede til pandemien. En sang, der for mig vendte op og ned på det hele, med humor – Tom Lehrer’s ‘I Got it from Agnes’. Det viste sig hurtigt, at Tom Lehrer’s sorte humor var noget, der kunne bruges i vores usikre tid. Siden da har jeg indstuderet en ny sang, med en corona-karantæne-vinkel hver uge. Det er blevet til flere Tom Lehrer-sange og lidt Monty Python. Kun hvad jeg selv synes er sjovt. Et galgenhumoristisk frikvarter. Hvis jeg skal være ærlig, er jeg meget bange for hele verdenssituationen, så det duer ikke med stille refleksion for mig, så oversvømmes jeg bare af angst. Det har været befriende at have et sted at rette min nervøse energi hen, og så giver det jo mening at sprede lidt glæde – det har vi alle virkelig brug for.”

Foto: @morten_lutzhof

A song a day Morten Lützhøfts way

“Onsdag 11. marts var jeg på Odense Teater. Jeg var på turne med Folke-teatrets ‘Skatteøen’. Vi er i gang med den første af fem forestillinger. Først kom rygten om mulig aflysning af de næste dage, men vi fik hurtigt meldingen om, at Odense Teater samme aften ville lukke ned på ubestemt tid på grund af corona. Det var meget specielt at gå på scenen og bukke for publikum, som på det tidspunkt ikke vidste, hvad der ventede dem, når de forlod teatret. Da lockdown trådte i kraft, vidste jeg med det samme, at jeg måtte foretage mig noget. Måske ville turneen med ‘Skatteøen’ starte op igen, men jeg kunne ikke bare sidde og vente. Derfor oprettede jeg Facebookgruppen ‘A Song a Day My Way’, hvor jeg har holdt kontakt til familie og venner i flere lande. Konceptet er enkelt: Jeg synger og spiller guitar på hverdage – akustisk – krydret med et digt, en limerick, en anbefaling af en film eller lignende. Det har været sjovt at skulle være kreativ hver dag. Min corona-dagbog er blevet fulgt af både unge og ældre og har spredt sig ud fra mine “venner”, til andre der har brugt det som en lille adspredelse, mens vi venter på at kulturlivet åbner igen.”

Foto: @teaterfantas

Ditte Ylva Olsen og Stine Q. Paghs Teater Fantast

“Stine Q. Pagh og jeg har et lille turne-teater, Teater Fantast. Vi skulle have spillet 14 udsolgte forestillinger, men så kom lockdown. Vi gik lidt i panik, fordi vi dermed mistede en masse penge, så det startede egentlig som en slags feberredning, som ikke lykkedes økonomisk, men til gengæld er endt i den største kreative opblomstring i vores samarbejde i teatret længe. Først ville vi “bare” live-streame til publikum, der ikke kunne komme, men det var vildt besværligt, så vi hyrede et firma til at stå for det. Så kunne vi koncentrere os om at spille teater til en kameralinse. Vi har fået så mange positive tilbakemeldinger blandt andet fra børn, der “leger” forestillingen bagefter. Vi har spillet for ca. 50.000 mennesker på denne måde. Seks gange livestream med to forskellige forestillinger, som er blevet delt en halv million gange. At kunne nå publikum gennem det digitale har været så inspirerende, at vi nu har lavet to nye formater oven i vores Teater Fantast: nemlig TV Fantast på YouTube og Radio Fantast, der er en podcast.”

Foto: @hauchfausboell

Bamse og Blegfisen med Søren Hauch-Fausbøll

“Jeg fik en henvendelse fra Bornholms Politi kort tid før påske. De spurgte kendte bornholmere, om man ville lægge indslag ud på vores Facebook- og Instagramprofiler, hvor man gjorde opmærksom på det med at holde afstand. Politiet var på det tidspunkt nervøse for, at alt for mange ville strømme til øen for at holde påskeferie. Jeg tænkte, at jeg ville prøve at lave en lidt anden vinkel på det og tog min Bamse-hånddukke frem fra min klovnekuffert (som jeg altid har med mig, når jeg er hospitalsklovner) og lavede en lille video med Bamse og mig selv, som Blegfisen! Jeg fik mange positive reaktioner, så jeg lavede to mere. Som mange af mine kollegaer er alle mine jobs aflyst eller udskudt. Jeg har dog arbejde hos Danske Hospitalsklovne, hvor vi er en lille gruppe, der laver små videoer, liveudsendelser og Klovnemagasinet til sociale medier, for at nå ud til både indlagte børn. Og selvfølgelig kan alle se med. Mange børn føler sig usikre, utrygge og bange i disse tider. Og her kan vi klovne måske gøre en forskel.”

OBS!

TIL KALENDEREN – REMINDER

Dansk Skuespillerforbunds bestyrelse har pga. corona-situationen flyttet årets generalforsamling og sommerfest fra søndag 24. maj 2020 til:

Søndag 13. september 2020 kl. 12.15
“Teglværket”, Teglholtsgade 27,
Østre Teglvej, 2450 København.

INDKALDELSE

14 dage før generalforsamlingen modtager alle medlemmer indkaldelsen pr. mail. Derfor er det ekstra vigtigt, at du sikrer dig, at vi har din nyeste mailadresse. Du kan selv tjekke og rette dine kontaktoplysninger i Skuespillerhåndbogen, men hvis du får problemer, kan du kontakte Hanne Arlund. Hvis du ønsker at blive ved med at modtage indkaldelserne med posten, skal du skrive til os og bede om det.

TEATER V

FUTURE V

**OPLEV LIVE-TEATER
HJEMMEFRA**

**DIGIDRAMATIK
SKABT TIL AT VÆRE ONLINE**

**LÆS MERE OM FREMTIDENS TEATER PÅ
FUTURE-V.DK**